

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

**SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS
IZNĀK KOPŠ 1957.GADA
DIVAS REIZES MĒNESĪ**

Nr 02



Z. Zaharāns



Mīlo DADŽĪT!

Vai nevari pavaicāt cienījamajai Tramvaju un trolejbusu pārvaldei, kādēļ atkal notiek nejēdzības 8. trolejbusā (Strēlnieku laukums – Ābolu iela), jo tur kārtējo reizi pazuduši konduktori! Jau rudenī, kad situācija bija identiska, dažas nedēļas nomurcījamies pārpildītajos braucamajos, kas allaž kavēja un bija piebāzti ar cilvēkiem.

Cerību, ka trolejbuss kādu dienu varētu iet arī laikā, nekad nav bijis, taču tagad tie kavē nevis 10 – 15 minūtes, kā ierasts, bet gan pat 30 – 40 minūtes! dēļ sarežģītās biļešu iegādes procedūras trolejbuss aizkavējas katrā pieturā vismaz 5 minūtes, bez tam tagad šoferim arī jāmēģina saņemt veiklie zaķi, kuri labprāt paslēpjas trolejbusa beigās, neliekoties ne zinīs par šofera saucieniem. Stress ir gan šoferim, gan braucējiem. Kādēļ tā jāpīrģājas par cilvēkiem?

Dadzīt, vai tu pats arī brauc uz darbu Graudu ielā ar 8. trolejbusu? Kas tev sakāms?

ANNA no Ģimnastikas ielas, strādā Vecrīgā

Sveiks, DADŽĪT!

Vecdaugavu ar Vecāķiem un Mangaļu pussalu savieno divi dambji. Lielo dambi šķērso autosatiksmē, pa mazo pārvietojas kājāmgājēji un jātnieki uz nomātiem zirgiem. Pirms dažiem mēnešiem krūmi pie mazā dambja tika nocirsti līdz ar lielākiem kokiem, un tur parādījās miets, pie kura piestiprināts uzraksts *Privātipašums*. Vēlāk jaunais privātipašums tika nostiprināts, uzvelkot uz ceļa lielākus nogāztus kokus un pārvelkot pāri signāllentai.

No vietējiem zinātajiem dzirdēts, ka dambis zbūvēts kā rezerves variants dabas stihijai, ja jūras ūdeņi caur Daugavas grīvu un Vecdaugavu pārrauj ielo dambi. Pirms gada gan cieta abi dambji.

Var jau būt, ka nekas glābjams vairs nav, bet DADŽĪT, iedur gan šim pilsonim, šim visvarenam, kas atļaujas šādi izrikties!

JURIS OŠIŅŠ,

Jūsu diezgan regulārs lasītājs no 1957. gada



Mīlo DADŽĪT!

Ko tad isti pārdod vai kas pārdodas Blaumaņa ielas kurpju darbnīcā? Kādēļ divi pirmie vārdi iezīmēti sarkani? Noņemot apakšējo vārdu, prātā nāk dažādas variācijas...

Kurpnieka dēls MIKELIS

Apmeklētāju pieņemšanas laiki redakcijā:

Pirmdiena: 15:00 – 18:00

Otrdiena: 10:00 – 17:00

Ceturtdiena: 10:00 – 17:00

Piektdiena: 10:00 – 16:00



Par citu pieņemšanas laiku

iespējams vienoties

zvanot pa tel: 7611708



Godājamā redakcija!

Maniem bērniem ļoti patīk nodarboties dažādiem radošiem darbiņiem. Pirms svētkiem iegādājos krāsu sveču apgleznošanai. Uz iepakojuma atklāju ļoti interesantu instrukciju skanīga valoda, precīzi lietošanas norādījumi. Vienīgi šķiet, ka tā nav gluži pilnīga, jo nav norādīts virziens, uz kuru jāpagriežas pie ārs ar iepakojumu nelaiques gadījumā. Interesanti, ka krievu valodas teksts garāks, turklāt nav arī norādes par produkta sertifikāciju.

Ar cieņu IVETA ŽUB



Šķekojot PA DADŽA MATERIĀLU PĒDĀM,

arī DADŽIM reizēm gadās zaudēt pavedienu, tad pēdas vairs neved pie meklētās atbildes.

Tā, piemēram, atkārtotus sveicienus Liepājas ilstētas domei sūta Lelde no Liepājas, kura DADŽA 2. numurā puda apjukumu par jauno kritumu izvešanas sistēmu Liepājā. 07.11.2005. Liepājas domei izsūtītajam lūgumam komentēt šādu situāciju, vēl joprojām nav pienākusi at-

bilde. Iespējams, tas nokļuvis likteņa vējos jeb, varbūt, vēl joprojām klist pa varas gaiteniem, nerodot atbildi.

Līdzīgi gadījies ar Ilzes Kudriņcevas sūdzību par Rīga-Skulte maršruta autobusu (tā publicēta DADŽA 1. numurā). Lūgums pēc komentāra līdz šim brīdim paviesojies Rīgas starptautiskajā autoostā, SIA Rīgas satiksme un nu pošas pie

Satiksmes ministrijas Pārvaldījumu daļas.

Varbūt tomēr vajadzēja piezvanīt dispečerim Ļudai?

Ari Rīgas domes Pilsētas attīstības departaments klusē, tā sacīt, kā mietu norijis. Komentārs par feļetonu *Runga ar diviem galiem* (DADŽA 2. numurā) no šīs iestādes nav sekojis.

Rakstiet mums! Žurnāla "Dadzis" redakcija Graudu iela 68 - A310, LV1058e-pasts: redakcija@dadzis.lvTālr.: 7611708, fakss: 7611018

Žurnāls "Dadzis", iznāk kopš 1957. gada divas reizes mēnesī, reģ. apl. Nr. 000701251, ISSN 1691-2519. Iespiests Talsu tipogrāfijā. Izdevējs SIA "Humora institūts", vien. reģ. Nr. 40003757328, Graudu iela 68-A310, Rīga, LV-1058. Tālr.: 7611708, fakss 7611018, e-pasts: redakcija@dadzis.lv, www.dadzis.lv. Galvenais redaktors Andris Ruģēns, Humora nodaļas redaktore Kristīne Augstkalne, izklienīkss-maketētājs Dainis Breikšs un TT IDC. Reklāmas ievietošana: tālr.: 9228921, e-pasts: reklama@dadzis.lv

© Pārpublicējot materiālus nepieciešama SIA "Humora institūts" atļauja

Krustošānās prieks jeb tomēr izvēlēsimies Latvijas preci

Katrs būs dzirdējis vecos labos jociņus par dzīvnieku krustošānu: ja sakrusto skudru ar lāci, tad neapšaubāmi sanāk skudrulācis, bet ja sakrusto ezi ar čūsku, tad sanākot dzeloņdrāts. Nu vēl varētu piedāvāt sakrustot cūku ar rožu krūmu – galarezultāts varētu būt dzeloņcūka. Acīmredzot, iepazīnušies ar šādiem pastāstiem, arī zinātnieki nevar palikt sāņus un nolemj eksperimentus īstenot dzīvē.

Šoreiz izcēlušies britu laicīgās zinātnes pārstāvji, kuri, kā ziņo portāls lenta.ru ir radījuši medūzas un sipola hibridu! Ģenētiskā eksperimenta galarezultāts esot sipols, kas medūzas gēnu dēļ naktī spīdot ar zaļu gaismu! Profesors sers Džons Krebs uzskatot, ka pašam dārzenim neesot acīmredzama praktiska pielietojuma – tam tikai jādemonstrē mūsdienu biotehnoloģiju iespējas.

Bet piedodiet, ser! Kā tas ir, ka nav praktiska pielietojuma!? Ir! Turklāt vēl kāds! Ar neapšaubāmi milzīgu ekonomisko efektu! Pārdesmit šādi izgaismojoši medūzsipoli un diennakts tumšajā laikā nav nepieciešama nedz elektrība, nedz svecēs gaismā. Sakariniet visos telpas stūros un jūtiesiet kā visgaišākajā dienā!

Skaisti, bet baidos, ka ievēdot no ārzemēm šādu (ne)pārtikas preci, nopietni tiktu iedragāts Latvenergo monopoluzņēmuma statuss. Tas nekādā gadījumā nepieļautu, ka laternu stabu galos karātos nevis pašmāju spuldzītes, bet gan no Britu salām atvesti medūzsipoli. Un pareizi jau laikam ir – būsim patriotiski un izvēlēsimies Latvijas preci!

JĀNIS JASMĪNS

Reklāma

- Pārdošanā televizors, kurš nerāda reklāmas. Dārgi.
- Pārdošanā vatētas peldbikses – ziemas peldēšanas cienītājiem.
- Sakarā ar jumta remontu pirts strādās bez tvaika. Alum 50% atlaide.
- Pārdošanā krūšturi sievietēm.



Z. Zaharāns

Padomi namamātēm

- Ja cīsiņus vārisiet ūdenī, kam pievienots buljona kubiņš, tie iegūs gaļas smaržu.
- Nēmiet šķēres, nedaudz līmes – un jūs no viena pampera varēsiet izgatavot trīs parastos ieliktnišus un divus ar spārniņiem.
- Ja jūsu bērni izauguši, mannas putriņu viņiem vāriet alū.
- Veģetārā zupa būs garšīgāka, ja tai pievienosit mazliet vērsa gaļas.
- Lai rokas neostu pēc zivīm, pietiks, ja dažas sekundes tās pamērcēsiet petrolejā.
- No modernām ēdienu receptēm: Jaunbagātnieku salāti. Nēmiet 0,5 kg melnos ikrus, virsū uzlieciet omāru, tam pāri pārlejiet 0,5 kg sarkanos ikrus, garnējiet ar ananāsu. Uzdert var konjaku Courvasuier. Pārkaisiet pēc garšas ar Rafaello. Un rijiet, kamēr kļūst nelabi!



Jūsu laipnā uzmanība man glaimo tik ļoti, nespēju vēl beigt stāstus par saviem ceļojumiem. Reiz pa ceļam no Krievijas nolēmu uzskatīt Rīgā, kur nupat bija sākušies septiņi treknie gadi, kurus Latvijas premjerministrs bija apsolijs tai savā Jaungada runā.

Un teikšu godīgi, mani kungi, nekur agrāk patiesi nebiju redzējis tādu augsmi, plauksrīti, tādu brangu augšupeju, kāda valdīja tajā zemē.

Labības vārpa tur izskatījās kā sēnes, tan slēpās jau izcepti maizes klaipi, kurus tūlīt pārvērtēja ēst. Klaiņodams pa Bolderāju un Bullsalu es uzgāju septiņas piena un divas vīna upes. Bet pārbraucis pāri Daugavai uz Vecmīlgrāvi, redzēju veselu ceļa gabalu zila sapelējuša siera. Uz 1. augusta brīnumjauki banānu koki, tāpēc vietējā parlamentā raisījās diskusijas, vai nevajadzētu šādi augli celt godā un iegravēt valsts ģerbonī.

Laukos redzēju – kāds zemnieks savas ēdāmās rokas pēc darba mazgā milzīgā mutesblondā ar putojošu Don Perignon šampanieti. Aiz kūniņām stāvēja paša jaunākā modeļa sarkana Ferrari, divi Lamborghini spēkrati, helikopteri, divi desmiti dažāda izmēra lidmašīnu žiroplānu, cepelinu, kā arī kosmosa kuģis, kur daudzkrāsainās lampiņas vakara krāslā varētu jautri vizuālojo. Ar to viņš mēdzot aizlido apskatīt savus nekustamos īpašumus uz Mēnesi. Drīz vien sapratu, ka redzētais nav nekas īpašs, jo tādā pat pārtībā dzīvo visa tauta. Kādā bezpajumtnieku sociālajā zupas virtuvē redzēju, ka ēdienkartē todien bija garneļu suši, fazānu ķīdus mērce, gaspačo, karpačo, Coq au vin, kā arī žāvētas plūmes ar brendiju – kā piedeva zos cepetim. Bet bezpajumtnieki tikai sēca, šķāvāj un šķendējās, ka pasniegtajam Dienvidaustrālijai 1994. gada ražas cabernet vīnam ir nepietiekami izsmalcināta rožu pēcgārša. Turpat netālu redzēju, ka vīram, kurš rakņājas pa atkritumu urnām, un rokās ir Šveices zelta pulkstenis ar briljantiem. Bet pie darba biržas redzēju, kā desmit kilometru garā rindā, kam otrs gals sākās uzreiz pie lidostas, stāvēja tūkstošiem viesstrādnieku no Anglijas un Īrijas un lūdza kaut vai pēc auklītes vai trauku mazgātāja darbiņa bagātajā Latvijā.

Pēc tam pa ceļam iegriezos vēl dažās citās zemēs. Vienā no tām vietējie iedzīvotāji biju pakāruši aiz ausīm kādu vīru, kurš neganti blāvē. Izrādījās, ka tas ir bijušais ministru prezidents, ar kuru tā izrikojas tāpēc, ka viņš savai tautai stāstījis visādas blēņas. Man nācās atzīt šo sodu par taisnīgu esam, jo melot nav labi, tāpēc es pats vienmēr stāstu tikai patiesības.

Ja vēlaties dzirdēt citu manu stāstu, tad tiksimies Minhauzena muižā Duntē!

Jūsu Hieronīms Kārlis Frīdrihs fon Minhauzens

Minhauzena muiža

Minhauzena muiža

Transcendentāls traktējums



Spurta tempā aizdefilējis laiks no vienām dzejas apkulībām līdz otrām, vārsmu graudi dislocējušies vizuāli grūti pārskatāmos literatūras apcirkņos. Kopražai visumā

raksturīga konsekventa asociāciju refrakcijas tendence.

Tā kā mūsu posibilitāte nevar aptvert neap-
tveramo, analizēsim un degustēsim tikai jaunā
dzejnieka Džonatana Pekša epiliriskās vārsmas
Vau-ŋau:

*vau bedre priekšā kakš sprūk
uz bērzu ak teri
jo vajātājs jož asti cēlis*

*ar pilnu pulveri
re viņš kokā lup
elš pūs no bēguma
vajātājs lēc krīt jo ricibai šai
vau vau nar seguma*

*ko darīt vajātājs grib
izvērst visu par jociņu
un aizsmacis riedams vau vau
sāk mitrināt kociņu*

*nu tu man dranki dabūsi
sunsaimniece jau sauc
aste krīt lejup kā astzvaigzne
bet tu kociņ audz audz*

Aplūkot visus sugestīvi reljefos pretmetus un
emocionāli lokālos ličloču starojumus, ko dina-

miski vieš Džonatana Pekša jaunākais smalkdarbs
Vau-ŋau, par nožēlošanu nav iespējams. Centrējot
uzmanību uz pārgalvenajiem, pievērsīsimies
dažiem sintezēti grimasētajiem šā opusa aspektiem.
Divu mūžseno pretmetu – suņa un kaķa – jūtu
nianšu gradāciju un psiholoģisko svārstību dis-
harmonija patikami kontrastē ar psihodēlijas
mākslinieciskajiem ekscesiem. Vajātā objekta
faktiskā traukšanās uz koku kā pēdējo glābiņu
hipnotizējoši sugestē un lieliski atspoguļo biedrības,
lasi – galējā posta
apziņu. Autors
ideāli pārvalda
vārda sajūtiski
empātisko ritmi-
zējumu, lai arī
vietumis ieslīgst
narkotiskas ambi-
ciozitātes inspirētā
formālismā. Vajā-
tāja emocionālais
agregātstāvoklis
tiek transformēts
citā plaknē, ko sevi
nes sevišķi meistarīgi
atrastais ar pilnu
pulveri frāzējums. Jeb-

kuram procesam obligāti jārod savs ārējais veidols
un otrādi – tā ir fundamentāla aksioma. Un tas
spidoši parādās it kā necilajā vēstījumā: *jož asti
cēlis*. Vajātājs iekarojis stratēģiski izcilu pozīciju
un jūtas kā situācijas saimnieks. Jau nākamajā
epizodē notiek tas, ko mēdz apzīmēt par divu
objektu iekšējā satvara statistisko akumulācijas
lādiņu: uz priekšu traukšanās liknē pēkšņi nāk
īsavienojums, kas sevi slēpj jau telpā vibrējošā
lielā zaudējuma priekšnojautu. Jā, tas ir kon-
trastu spēles triums! Nu jau pats vajātājs gāžas
tumši tonētajā psiholoģiskajā bedrē un, lēkdams
pakaļ mūžam nenotveramajam, mēģina izteikt
nikno sarūgtinājumu aizsmakušās vaikārtās.

Tālāk aprakstītā ikdienišķā mitrināš
norise, pavirši tverot, var likties seklīga,
patiesībā nes sevi dziļu mazvērtības kompl
slēpumu. Un tad konfliktā ekskluzīvi, kā likt
iejaucas sunsaimniece. Šis faktors uzviedina jau
dinamiskās potences. Vienreizējais salīdzināj
aste krīt lejup kā astzvaigzne ir faktiskās s
uzpūtības fiasko fanfāras. Var viegli iedomā
(tas paliek aiz rindām), kā gavilē kaķa iek
balss. Viņa tuvās atbrīvotība jutoņas ārējā



V. Band

pausme piešķir dzejdarbam jau refrēniskas
sakas kvalitāti. Un nobeigumā harizmātisk
bet tu kociņ audz! Šī vokative it kā vieš himnis
vizojuumu telpā, pierādot, ka nekādas šķiet
pārsuniskās suņa primitīvi vulgārās akcijas nesj
ietekmēt bērza virzību telpā un psihoģeneratīvi
ārpus tās. Tieši tāpēc darbs izdveš iekšējas katar
iespaidu un pauž gatavības momenta klātes
sniedz grūti formulējumu gandarijumu. Šis
kārtējais Džonatana Pekša pulsējošās mentalitā
un starpprizmu transcendentālā traktējuma spc
apliecinājums!

BENDŽAMENS TRUMUI

Provincē pat lietūs ir izklaide

Mazpilsēta ir jauka vieta, kurā kaimiņi bez
mudināšanas pieskatīs jūsu sievu.

Mazpilsēta ir vieta, kurā veltīgi centies
nenonākt tur, kur jums nevajadzētu atrasties.

Mazpilsēta ir tāda vieta, kurā visi cits par citu
zina visu, bet pērk vietējo avīzi, lai uzzinātu,
ko atļāviēs publicēt galvenais redaktors.

Nepietiek ar to, ka esi ģēnijs.
Ir jādzīvo galvaspilsētā.

R. Valters



METENIS

N. Nagaine

Vai Vasjka to gribētu?

Kad pirmoreiz uz pamatskolu piestaigāju, n nezin kamdēl tikai padomjlaiku gulbišus un sliktiņģerīšus liecībās zīmēja. Nu, kam jāzina, kā stāms vārds riebeklis – ar vai bez „i”? Skaidzināms, ka tas ir skolotājs. Jo sevišķi klases lzinātājs! Par laimi, man tēvs tāds mieramika t. Konstatēja, ka sniedzu viņam cita bērna liecību atspraudīja siksnu atpakaļ biksēs.

ai vēlāk apjautu, ka arī skolotāji bāt valodnieciski neaudzināti.

Ar laiku man mācīties iepatikās. sevišķi pēc tam, kad saldējuma devēja piečakarēja. Es viņai 20 eikas iedevu, viņa man nevis imo, kas tieši tik arī maksāja, bet Vēsmu par 8 kapeikām, apgalama, ka – Matemātika ir zinātņu ātne: $1 \text{ saldējums} = 1 \text{ saldējums}$, tur neko nepadarsi, ja kaut kas patik, staigā, puisīt, tālāk vispār nulli kabatā un vēderā!

Rezultātā, vidusskolu beidzot, aizcīnījies līdz tīri jēdzīgam u zināšanu vērtējumam. Ne ne atgadījās, kad vēlējos iestāties stskolā.

- Un kur ir JŪSU izglītības donenti? – apvaicājās registratore. manu neizpratnes pilno skatienu a papauda:

- Atestātā rakstīts, ka šis doku-nts izsniegts Mikususim, bet jūs taču, pēc pases iezot, esat Mikus!

Totāls aplauziens... Bet studēt gribējās. Tā nu ģināju atrast kādu derīgu savu izglītības donentu. Atradu. Mikus esot pārcelts no 3. uz 4. si. Bet nākamajos manis papiriscējumos, kas adušies jau atjaunotās Latvijas valsts laikos, atami vien Miki vai Mikusi. Vai pat vēl nejdzīgāk stīti vārdi!

Tagad sēdu neērtā ķēblītī pie manam augum nepiemērota galda un atkal apgūstu 4. klases ības. Cerams, ka pēc gadiem astoņiem varēšu āties kārotajā augstskolā. Ja vien šoreiz klases

audzinātāja, latviešu valodas skolotāja būdama, manu vārdu ierakstīs pareizi.

Neviļus prātā šaujas doma par skolotāju sertifikācijas salētināšanu. Varbūt šajā procesā var iztikt bez dižapmaksātiem ekspertiem? Varbūt pietiek ar viduvējas zināšanas uzkrājušiem ceturtklasniekiem, kuri apguvuši tā saukto latviešu valo-



BEZ VĀRDIEM

das pamatkursu un prot deklinēt 3. deklinācijas lietvārdus? Bet ekspertu darba samaksai pietiktu ar saldējumu? Kurš skolotājs šo pārbaudījumu neizturētu, tam ar kāju pa pakāļu. Kurinātājs Vasjka nu – toč! – prot deklinēt 3. deklinācijas nomenus, turklāt arī pareizi konjugēt 3. konjugācijas verbu, lai gan pats to nemaz neapzinās. Piedevām viņš virtuozī izrikojas ar cittautu tabū leksiku. Tikai jautājums – vai viņš vēlētos netapušu Pinokioburatinu vietā darboties ar dzīviem bērneliem...

MIKUS MIKUS

P. S. Gramatiski pareizi ir Mikus liecība un Mikum, 9. klasi beidzot...

Jauncelsmes domas triumfs

No drošiem avotiem kļuvis zināms, ka saskaņā ar Lielrīgas attīstības plānu daļu Zaķusalas paredzēts pārcelt iepretī Vecrīgai. Šāda nepieciešamība radusies sakarā ar Lucavsālas civilizēšanu, resp., pārvēršanu par modernu dzīvojamo masīvu un debesskrāpju kompleksa izbūvi Ķīpsālas – Daugavgrīvas ielas rajonā.

Jaunās Zaķusaliņas, tās būs vismaz divas, varbūt trīs, uzbērs Daugavas posmā starp Akmens un Vanšu tiltu. Pēc attiecīgas infrastruktūras radīšanas – lielveikalu, degvielas uzpildes staciju, izklaides industrijas utt. izveides, saliņas savā starpā un ar krastmalām tiks savienotas ar romantiskiem tiltiņiem. Kanālos un attekās satiksmei uzturēs Venēcijas dodžu dāvētās norakstītās gondolas, vakaros laivinieki dziedās barkarolas. Līdz ar to atvērsies jaunas darba vietas, tostarp ielu muzikantiem, jo Zaķusaliņas kļūs par rīdzinieku iemīļotāko vietu.

Visslielākais ieguvums: hoteļa Radison SAS viesiem un jaunās koncertzāles apmeklētājiem nebūs vairs jāredz jau apnikušais Vecrīgas siluets – to piesegs Zaķusaliņu atrakciju parka grandiozās

Dz. Melnis būvkonstrukcijas.

Pirmie 50 miljoni eiro jau atvēlēti uzbēršanas vietas izpētei.

DADŽA speciālkorespondents Z. LEŠINSKIS

Starp citu

Pastāv trīs izputēšanas paņēmieni:

visātrākais – kazino;

vispatīkamākais – sievietes;

visdrošākais – lauksaimniecība.

Var droši apgalvot, ka Ādams un Ieva nebija ķīnieši. Jo citādi viņi kopā ar ābolu būtu apēduši arī čūsku.

Vecpuīša dzīves pirmais likums: netiro trauku skaitu izlietnē ierobežo krāna augstums.

LV
PASMAIDI

KRUSTVĀRDU
MĪKLAS
Internetā

K R U
A R U S T
V A R U S T
mīklas

www.pasmaidi.lv

Vai Vasjka to gribētu?

Kad pirmoreiz uz pamatskolu piestaigāju, man nezin kamdēļ tikai padomjlaiku gulbīšus un puslīnģerišus liecībās zīmēja. Nu, kam jāzina, kā rakstāms vārds riebklis – ar vai bez „i”?! Skaidri zināms, ka tas ir skolotājs. Jo sevišķi klases audzinātājs! Par laimi, man tēvs tāds mieramika bija. Konstatēja, ka sniedz viņam cita bērna liecību un atspraudīja siksnu atpakaļ bīksēs. Tikai vēlāk apjautu, ka arī skolotāji var būt valodnieciski neaudzināti.

Ar laiku man mācīties iepatikās. Jo sevišķi pēc tam, kad saldējuma pārdevēja piečakarēja. Es viņai 20 kapeikas iedevu, viņa man nevis *Eskimo*, kas tieši tik arī maksāja, bet gan *Vesmu* par 8 kapeikām, apgalvodama, ka – Matemātika ir zinātņu zinātne: $1 \text{ saldējums} = 1 \text{ saldējums}$, un tur neko nepadarīsi, ja kaut kas nepatik, staigā, puisīt, tālāk vispār ar nulli kabatā un vēderā!

Rezultātā, vidusskolu beidzot, biju aizcīnījies līdz tīri jēdzīgam savu zināšanu vērtējumam. Ne-laime atgadījās, kad vēlējos iestāties augstskolā.

– Un kur ir JŪSU izglītības dokumenti? – apvaicājās reģistratore. Uz manu neizpratnes pilno skatienu viņa papauda:

– Atestātā rakstīts, ka šis dokuments izsniegts Mikususim, bet jūs taču, pēc pases spriežot, esat Mikus!

Totāls aplauziens... Bet studēt gribējās. Tā nu mēģināju atrast kādu derīgu savu izglītības dokumentu. Atradu. Mikus esot pārcelts no 3. uz 4. klasi. Bet nākamajos manis papīriscējumos, kas uzradušies jau atjaunotās Latvijas valsts laikos, atrodami vien Miki vai Mikusi. Vai pat vēl nejdzīgāk rakstīti vārdi!

Tagad sēdu neērtā ķebliņā pie manam augmam nepiemērota galda un atkal apgūstu 4. klases zinības. Cerams, ka pēc gadiem astoņiem varēšu iestāties kārotajā augstskolā. Ja vien šoreiz klases

audzinātāja, latviešu valodas skolotāja būdama, manu vārdu ierakstīs pareizi.

Neviļus prātā šaujas doma par skolotāju sertifikācijas salētināšanu. Varbūt šajā procesā var iztikt bez dižapmaksātiem ekspertiem? Varbūt pietiek ar viduvējas zināšanas uzkrājušiem ceturkt-lasniekiem, kuri apguvuši tā saukto latviešu valo-



BEZ VĀRDIEM

das pamatkursu un prot deklinēt 3. deklinācijas lietvārdus? Bet ekspertu darba samaksai pietiktu ar saldējumu? Kurš skolotājs šo pārbaudījumu neizturētu, tam ar kāju pa pakalu. Kurinātājs Vasjka nu – toč! – prot deklinēt 3. deklinācijas nomenus, turklāt arī pareizi konjugēt 3. konjugācijas verb-us, lai gan pats to nemaz neapzinās. Piedevām viņš virtuozī izrikojas ar cittautu tabū leksiku. Tikai jautājums – vai viņš vēlētos netapušu Pinokioburatinu vietā darboties ar dzīviem bērneliem...

MIKUS MIKUS

P. S. Gramatiski pareizi ir Mikus liecība un Mikum, 9. klasi beidzot...

Jauncelsmes domas triumfs

No drošiem avotiem kļuvis zināms, ka sask Lielrīgas attīstības plānu daļu Zaķusalas par pārcelt iepreti Vecrīgai. Šāda nepieciešamības sakarā ar Lucavsalas civilizēšanu, pārvēršanu par modernu dzīvojamo rajonu un debesskrāpju kompleksa izbūvi Ķīps. Daugavgrīvas ielas rajonā.

Jaunās Zaķusaliņas, tās būs divas, varbūt trīs, uzbērs L vas posmā starp Akmens un tiltu. Pēc attiecīgas infrastruktūras radīšanas – lielveikalu, degvielas staciju, izklaides industriju, izveides, saliņas savā starpā krastmalām tiks savienotas ar reģionālajiem tiltiņiem. Kanālos un aļūnās tiks ierīkoti satiksmi uzturēšanas Venēcijas kanāli, dāvētās norakstītās gondolas, vaļūnā laivinieki dziedās barkarolas. Lielākā daļa to atvērsies jaunas darba vietas, tieši tāpat ielu muzikantiem, jo Zaķusaliņa par rīdzinieku iemīļotāko vietu. Visslielākais ieguvums: hotela Rīgas SAS viesiem un jaunās koncertzāles apmeklētājiem nebūs vairs jābrauc uz apnikušais Vecrīgas siluets – to pārvērtīs Zaķusaliņu atrakciju parka grāvis.

Dz. Melnis būvkonstrukcijas.

Pirmie 50 miljoni eiro jau aļūnā uzbēšanas vietas izpētei.

DADŽA speciālkorespondents Z. LEŠINS

Starp citu

Pastāv trīs izputēšanas paņēmieni:

visātrākais – kazino;

vispatikamākais – sievietes;

visdrošākais – lauksaimniecība.

Var droši apgalvot, ka Ādams un Ieva nekad ķīnieši. Jo citādi viņi kopā ar ābolu būtu apēduši arī čūsku.

Vecpuīša dzīves pirmais likums: netiro traģiskaitu izlietnē ierobežo krāna augstumu.


PASMAIDI

KRUSTVĀRDU
MĪKLAS
internetā


mīklas

www.pasmaidi.lv

IZEJAMA REZERVĀCIJA

Mēs sēdējam un mierīgi malkojām kafiju, kad pēkšņi iedrāzās Janka, bāls kā puscepts kliņģeris.

– Viri! – viņš sauca – Janīna sagājusi galīgā sviestā! Ierāvusies virtuves stūrī pie izlietnes un gaida, kad šai ādu mauks pār acīm!

Mēs sapratām, ka labi nav. Ar modernajiem stresiem var dabūt galvā tādu putniņu, ka visu mūžu staigāsi kūkodams. Tālu nav jāmeklē. Pirms neilga laika kāds dižs un labi situēts vīrs pēkšņi savāca visus biroja pulksteņus, iemeta klozetpodā, norāva ūdeni un paziņoja, ka tie rādot nepareizu laikmetu. Protams, viņu rāvienā nogādāja Aptiekas ielā. Jo pareizais laikmets jārada pat stāvošam pulkstenim.

Nedrīkstēja pieļaut, lai līdzīga nelaime piemeklē Janīnu.

– Ejam! – Kamilla nosprieda – Varbūt, kaut kas no kaut kā vēl būs glābjams.

Uz sieviešu glābšanu mēs nekad neesam bijuši

aptaurēti vēl nav. Cilvēki vienkārši neapjauš, ko sarakstījuši.

– Nudien, – Janka piebilda. – Es nupat gāju garām kafejnīcai, tur uz reklāmas stenda melns uz balta rakstīts, ka šiem pārdošanā esot jaunums – izlejamais alus no Ukrainas. Vai tāpēc es to alu pirkšu un liešu ārā, lai kārtējo reizi iekļūtu kādā savienībā?!

– Neko neraksta tāpat vien! – Janīna skumji pakratīja galvu. – Ja tavs alus būtu domāts iekšķīgai lietošanai, tad tā arī rakstītu *kausu alus* vai *vaļējais alus*. Bet izlejamais alus ir reāla ciņa pret alkoholismu! Jo vairāk izliesi, jo mazāk paliks jaunatnei, ko plēgurot!

– Bet ja tu aizietu uz zooloģisko dārzu, uz būra būtu rakstīts *mērkaķis*, un būri slaucītu apkopēja? Tu apkopēju uzskatītu par mērkaķieni? – Pēteris vaicāja.

– Nav dūmu bez uguns, – Janīna teica. – Droši vien kolektīvs par viņu tā arī domā, tikai negrib teikt skaļā balsī un acīs...

– Prātiņ, nāc mājās! – Kamilla ievaidējās.

Janīna kļuva vēl skumjāka.

inspektori, labo pieļauto un soda vainīgos.

– Ne nu soda, nekā, – Kamilla strīdējās – Es jau gadiem ilgi pārku veikalā persiku potu, bet neviena inspekcija šitos persikus s

vēl nav, lai gan latviešiem kokos aug tikai fir – Latviešiem firziķi neaug! – Janīna pro – Bet persiki aug Krievijā un tos importē u

viju kopā ar nosaukumu. Situācija bija neglābjama. Janīna atgā franču meiteni Žannu d'Arku, kura gatav. sārta, bet stāvēt par savu pārliecību līdz ba

bērziņiem. – Tātad tevi nesatrauc, ka tūrisma tūristiem piedāvā guļamos autobusus? – centās glābt, kas glābjams.

– Kas ir, tas ir, kas nav, tas vēl var būt, – J atbilde bija gatava. – Ja ir guļamvietu autobu brauc bez apstājas, varbūt ir arī guļamie aut kas piecus kilometrus pabrauc, apstājas, g gaida remontu...

– Un ierēdņi, kuri savus pienākumus nevis bet pilda? – Janka tincināja. – Tas, tavuprāt, pareizi?

– Protams! – Janīna apstiprināja. – Veic tac nedod, bet pilda tad, kad dod... Veicot pienāku ierēdnim nav izredžu tikt pie trīsstāvu vill baseinu, bet pienākumus pildot, būs prieks pašam, gan ģimenei, gan piepildītajam maci. Un vispār, veči, jūs kā tādi mazi bērni. Ja kau kaut kas tiek rakstīts vai pateikts, tad tā arī ir j Valoda taču visu laiku bagātinās...

– Bagātinās gan... – Kamilla nopūtās. – nesen gribēju pierakstīties jogas kursos, bet pateica: es pagaidām būšot rezervācijā. Zi kas ir rezervācija? Tur baltie savulaik sadzina sus indiāņus. Vai es izskatos pēc indiānes, ka j jāgaida rezervācijā?

– Neizskaties, bet tas vēl ne par ko neliec – Janīna sacīja. – Pat avīzēs tagad raksta, ka ho biļetes būšot rezervācijā. Tātad neviens norr cilvēks tām klāt netiks...

Mēs kļuvām domīgi. Janīnas vārdos nenoliec mi slēpās racionālais kodols. Gluži iespējams, k divas latviešu valodas. Viena – vēl no Endzel otra – mūsdienu papildinātā un varbūt politizētā.

Nelatviski brūvētais alus varbūt nudien jāp un pēc tam jālej laikā, lai Eiropas Savienībai ziņ par paveikto. Ierēdņiem pienākumus jāpil lai pildītu kabatas. Bet ministriem un cit amatpersonām ka vietā obligāti jāturpina teikt k. Jo tad solījums: *Es uzskatu, kad strauji jāpalieh tautas labklājība* nebūs plika graša vērts. Gaidīt kad var iestāties pēc tūkstoš un vienas nakts tikpat daudz gadiem.

– Piedod, mīļā, ka mēs bijām sliktās dom par tevi, – mēs teicām. – Pēteris tūlīt aizbizin pēc izlejamās motoreļļas, ko pārdod tepat netā degvielas uzpildes stacijā un stāties tev blakus p izlietnes. Divatā jūs būsit brīnišķīga ilustrāci modernajai latviešu valodai.

Un Pēteris aizskrēja...

ŽANIS EZI



BEZ VĀRDIEM

I. Melgailis

īpaši mudināmi. Un, ja piedevām šī sieviete ir jau na, glīta un pēc izglābšanas spiežas tev pie sirds, solot mūžīgu mīlestību, mēs esam gatavi glābt tādu dāmu gan dienā, gan naktī.

Janīna izskatījās ne gluži. Ierāvusies stūrī, viņa raudzījās uz mums izmisuma pilnām acīm un viegli vibrēja.

– Janīn! – Pēteris teica. – Mīļā Januška! Viss ir labi, viss ir kārtībā, dzīve ir skaista ...

Janīnas skatiens liecināja pretējo. Tajā bija pasaules skumjas un vēl kaut kas vārdos neizsakāms.

– Pēter, ko tu vispār saproti no dzīves?! – viņa skumji vaicāja. – Ja man pastkastītē iemet veikala reklāmlapu un tur rakstīts, ka pārdošanā nākuši sieviešu ādas cimdi, vai man, sīkai bizbizmārītei, oūs apstrīdēt rakstīto vārdu? Varbūt tāds ir aunākais Eiropas Savienības norādījums? Varbūt ES šādi grib palīdzēt mūsu lauksaimniecībai izkļūt no strupceļa... Cūkas Latvijā drīz neaudzēs nemaz, bet cimdi būs vajadzīgi vienmēr. Un kur garantija, ka cimdiem neizvēlas mani? Āda pār acīm, un ej pēc tam kaut ko pierādi...

– Muļķības! Kamilla protestēja – Es neko ne-

– Piedod, mīļā! Bet Prātiņa kungs nevar nākt mājās! – viņa teica. – Prātiņa kungs ar ģimeni un jahtu kuģo gar Turcijas krastiem. Mājās viņš būs tikai pavasarī.

Mēs saprotoši saskatījāmies un Pēteris zīmīgi pavirpināja ar pirkstu pie deniņiem. Janīna nudien bija saķērusi kaut kādu gripas vīrusa paveidu – ticību ikvienam drukātam un izteiktam vārdam. Bet sērga, būdama ielaista, pirms gaidāmajām vēlēšanām var aplipināt gan labējos, gan kreisos. Un tad galarezultāti būs jāmēra megatonnās – kā atombumbas sprādziens. Cilvēki nobalsos par nepareizo listi, nepareizā liste noteiks nepareizus nodokļus, un nepareizie nodokļi nospiedīs mūs kā nēģus kubuliņā.

– Mīļā Janīna! – Pēteris uzmanīgi noglāstīja viņai galviņu. – Ne viss ir zelts, kas spīd, ne viss ir patiesība, ko redzi. Ja par aktu dēvē plikas dāmas attēlu, kāpēc dažādi dienesti raksta pārbaudes aktus?

– Protams, lai cilvēks pēc papīru parakstīšanas kļūtu atbilstošs aktam – plīks un nabags, – Janīna labprāt paskaidroja. – Un, galu galā, ja valodā kaut



12 meiča ar saulainām cirtām un kokli

meiča ar saulainām cirtām un kokli
labāk ja būtu nākusi rīt
vien pāris dienas uz barikādēm
neviens mūs nespēja piemānīt

sapņu vairogos stāvējām naivi
ložu lapsenēm sleidzot mūs šķirt
nekokiļē velti – vairs nesašaukt drošos
vēlreiz par savu brīvību mirt

lienētos būros pie televizoriem
brālis pēc brāļa aiziet ciet
vēl vakar – brīvs vilks uz barikādēm
nu algotnis svešā ierindā iet

raud māra raud laima un Dievam dziest klēpi
raud nākotne asinis krustcelēs
vareno klans velk himnu caur zobiem
un līdzī tai glēvi velkamies mēs

pa zobiem pa zobiem – kā grīzīnkalnā...
pat filmās vairs letīņi nekaujas
līks pakauša sirpis – vīrs klanās kā āmurs
ērts vien ir tas kam nav vērts vairs nekas

kam tādām vēl abrene sevi kas pārdos
kas stiprā un bagātā pēcpusē trīs
es mirstu tu mirsti mēs izmirstam sveši
bet krātinš uz kredīta sanāca glītis

meiča ar kailām krūtīm un kolu
vārds bij tev brīvība – nu laikam cits
ticības vārdi ir segvārdu gūstā
to muļķi sit krustā – to kas vēl tic

lai dzen tevi naglu caur aknām caur sauli
caur varoņiem trimdu caur aku pie kūts
zem velēnām aizmirstie brāļu kapos
Dievu par tevi – par pēdējo lūdz

13/04/2005

Nu, kā ir, mani lētticīgie barikāžu ideālisti?

Kaspars Dimiters

Kaspars Dimiters pēdējais pirāts



baigi gribas dzīvot baigi

DUBULTALBUMS VELTĪTS AIVARA RITENIEKA BOKSA UN SVARCELŠANAS KLUBAM BRĀ

PSŌNS

PAGRIEZ JAUNAJA VILNI!

www.radionaba



NABA
93 • 1 F
UNIVERSITĀTES RA



BEZ VĀRDIEM

N. Nagaine



N. Naga



BEZ VĀRDIEM

N. Nagaine



J. Bulikina

Tā gadās

Ziema. Sals minus 35 °C. No meža puse straujā riksī skrien vīrs ar tukšām ragaviņā
– Pacieties, dēliņ, tūlīt sasildīsimies.

Pēdējais ieraksts no avārijā cietušas lidmašīnas melnās kastes
– Tēti, iedod man, lūdzu, pastūrēt.

Dresētājs iedzēra, lauva uzkoda.

Reklāma

Katrs, kurš mūsu veikalā nopirks saliekam dzelzceļu, komplektā saņems Annas Karēņiņi figūriņu mērogā 1:43.

Pasaka

...un tad viņš izrāva mēli, apgriezta sprandu nocirta visus pirkstus, uzšķērda vēderu tā ka visas iekšas izgāzās žļurkstēdamas, bet u atvadām atskatījās, nospļāvās un uzsēdīe zirgā aizjāja uz pili. Bet tagad guli, dēlir mierīgi, saldus sapnišus!

Vecās labās anekdotes

– Bet, dārgais, šis nav mūsu bērns!
– Kuš! Toties ratiņi labāki.

– Šodien mēs ar mūsu spēlējām jaunu spēli
– izrauj aci.
– Kurš uzvarēja.
– Neizšķirts – 2:2

– Mammu, kāpēc tētim ir tik zilas ausis?
– Negribi, neēd.

LĪKIS AIZDURVĒ

Aprakstītie notikumi risinājās Kuldīgā, kādā senatnīgā mājā ar gleznainiem un senatnīgiem pagalmiem, kurus, klusā sajūsmā elšot, apbrīno tūristi. Viss sākās pavisam ikdienišķi.

Dzīvokli, kas piederēja Elitai Eglei, pirms vairākiem gadiem apstākļu sakritības dēļ iemājoja kāds pusbomzītis. Bet ar šiem bēdu brāļiem, cik zināms, ir kā ar čemodāniem bez roktura – izmest uz ielas žēl, bet līdzī stiept, tas ir, ilgi paciest, arī nevar – kaimiņi nemitīgi šūdzas. Taisnību sakot, liela prieka arī nav, ja tavš īpašums pārvēršas par vietu, kur regulāri dzer, rīko jampadračus un aizmiegt ar smēķi mutē, biedējot kaimiņus. Tāpēc Elita bija patiesi iepriecināta, kad kādā jaukā dienā viņai paziņoja par bēdubraļa pazušanu. Kuldīgas pašvaldības policija lūdza Elitas atļauju pārmeklēt dzīvokli, lai noskaidrotu, vai bomzītis gadījumā tur tomēr neatrodas, mājīgi iesnauzies. Problēmu nekādu – dzīvokli varēja pārmeklēt ikviens, kuram nebija slinkums, jo durvis aizslēgt nemaz nevarēja, turklāt vienīgās mēbeles, neskaitot, protams, organisko atkritumu kaudzes, bija nagla sienā mēteļa pakāršanai un matracītis uz grīdas gulēšanai. Kad nu policija savu darbu bija paveikusi un pat nofotografējusi dzīvokli dažādos rakursos, Elita ar prieku sirdi sameklēja cnaģi, lai aizspiestu degunu, un beidzot ķērās pie sava īpašuma tīrīšanas. Logs un durvis vaļā, cimdi rokā, un uz priekšu! Viens lupatu maiss, otrs, tas pa logu laukā, šitas miskastē, un tā tik uz priekšu, līdz aizdurvē patrāpījās zābaks. Elita vilka zābaku, vilka, no aizdurves parādījās roka, ad vēl dažas ķermeņa daļas, līdz viņa izvilca... sava dzīvokļa bomzi. Mirušu. Pašvaldības policijas pārmeklētajā dzīvoklī atradās ne vairāk un ne mazāk kā viena cilvēka līķis.

Pēc tam, kad bija izsaukta valsts policija un iķis aizvests uz Morgu, iestājās relatīvs miers.

Jūs jautāsiet – kāpēc relatīvs? Gauži vienkārši – ja ne kaimiņu modrība, uz iztīrīto dzīvokli jau nākamajā dienā jau būtu atstūmies nākamais bēdubrālis. Starp citu, turīgs vīrs – uz silto igzdiņu viņš lavījās ar savu divānu...

S. KURMIS

Pārdomu augļi

Tā ir māņticība,
ka ģimenes ārsti
negrib gulēt
vienos kapos
ar saviem pacientiem.



Kategoriski aizliegts
traucēt ceļu policistu,
kad viņš pārskaita
naudu!



A. Lapins



A. Liepiņš

TAUTĀ NOKLAUSĪTS

Zaglis ielauzies mājā, lai veiktu laupīšanu. Klejodams pa istabām viņš pēkšņi izdzird balsi:

- Uzmanies, Jēzus tevi vēro!
Sabijies, viņš lūkojas apkārt līdz istabas stūrī ierauga krātiņu ar papagaili. Viņš atvieglots vaicā:
- Un kā tad tevi sauc?
- Kokodra!
- Kurš idiots nosaucis papagaili par Kokodru?!
- smejas zaglis.
- Tas pats idiots, kurš nosauca rotveileru par Jēzu...

Tiek tiesāts vīrs, kurš apzadzis pārtikas preču veikalu. Viņš saka tiesnesim:

- Tiesneša kungs. Esmu kristietis, esmu nožēlojis to, ko izdarīju un kļuvis par citu cilvēku. Tas, kurš apzaga veikalu bija mans *vecāis* es. Tiesnesis atbild:
- Lieliski, tad jūsu *vecajam* es tiek piespriestas 60 dienas cietumsoda, bet *jaunajam*, par to, ka tas ir bijis jūsu līdzzinātājs - 30 dienas.

STIKLA KALNS

Kad Gaismas Pils atklāšanas rautā ēkas interjeru apskatīja Saeimas pārstāvji, viņi sadrūma: kaut kādiem lasītpratējiem, ne vairāk kā piektdaļai latvijiešu, uzslēta PILS, kamēr valsts gudrākās galvas Bruņinieku namā spaidās kā tādā metro vagonā! Sevišķi, kopš katram līdzās sēž tulks – otrās valsts valodas speciālists. Pat opozīcijas balkonā iekārtošana maz labojusi situāciju.

Ceturtdien Saeima steidzamības kārtībā pieņēma likumu *Par Nacionālās bibliotēkas ēkas racionālu izmantošanu*, kas jaunbūvi nodeva parlamentāriešu rīcībā. Lai celtni mācētu pielāgot progresīvām pasaules parlamentbūves tendencēm, pusgadu vairāki deputāti apceļoja to valstu, kurās nenorisinājās kara darbība, likumdevēju darba vietas, trešdaļu Latvijas budžeta notērējot komandējuma naudās un attiecīgo objektu fiksācijai ar digitālās maketēšanas metodēm.

Iedvesmojošākais paraugs atradās tepat Donavas krastā, Ungārijas parlamenta namā. Tā bija vēsturiskā Zelta zāle. Telpas satriecošā greznība (jāpiebilst – arī ungāru vīndaru prasme) tā savaldzināja Īstā Ceļa frakcijas priekšsēdētāju Kurbađu Ļitvi-ņenko, ka viņš sāka interesēties par vakancēm Ungārijas parlamentā un noteikumiem šādu vakanču radišanai, prātodams Vecrīgas krēslu apmainīt pret adekvātu sēdekli Peštā. Tomēr darijums neizdevās – Rīgas politiķis uzzināja, ka Ungārijā vēl valda iesīkstējuši aizspriedumi, kuri liedz iekļūt deputātos maģāru valodas nepratējiem, bet šī valoda sarežģītāka par latviešu mēli.

Saeimas pozīcijas partijas (ar konstruktīvās opozīcijas atbalstu) nolēma:

1. Jaunajai plenārsēžu zālei jābūt tādai pašai, kā greznākajai no divām Ungārijas parlamenta zālēm;
2. Tai jābūt pavisam citādai, lai igauņi nespētu mūs apvainot plaģiātā;
3. Bijušās bibliotēkas ēkas rekonstrukcijas projektam un būvdarbiem sarīkojami konkursi.

Projektu konkursā uzvarēja premjerministra znota arhitektu birojs. Celtniekiem (Saeimas priekšsēdētāja svaines firmai) darbs veicās raiti. Iekštelpu dizaina izmaiņas praktiski jau bija realizētas, kad acīgais Svētās Lietas deputāts, Izglītības nepieciešamības komisijas vadītājs Bonifācijs Kušs atgādās: no Vecpilsētas ekskluzīvo dzīvokļu torņa vienpadsmitā stāva topošais Saeimas nams pārāk atgādina Stikla Kalnu, kura veidols trīs paaudžu apziņā saaudzis ar novecojušo jēdzienu – kultūra.

Likumdevēji vienojās, ka tas nav īsti labi. Celtnēi steigšus uzbūvēja smaili, kurai jāsimbolizē Tēvzemes varenība. Smaile tautai patika, vienīgi telekanāls *Golos Razuma* aizrādīja, ka tā uzslēta pretēji noteikumiem par būvdarbu konkursa rīkošanu. Žurnālisti pieklusa tikai pēc SAB mājienu, ka to izlēcieni jau robežojoties ar valsts neatkarības apdraudējumu. Paklida baumas, ka kaut ko šaubīgu ziņojusi arī radiostacija *Allahs par Lāčplēsi*, kam gan trūka pierādījumu, jo Audioraidījumu pārvaldē nebija arābu valodas pratēja. Visumā celtniecība beidzās laimīgi. Jaunā Saeimas nama prezentācijas datums noteikts par atzīmējamu dienu.

Lai mūžam mirgo rubīna ģerbonis jaunās Saeimas ēkas smailē!

OLAFS ZELLIS



A. Mukāns

- INDULI, KAKTĀ!
- NEIEŠU.... TUR IR TĪKLVEIDA STRUKTŪRAS UN IZTIKAS MINIMUMS!

GUDRPRĀTĪBAS

Faktu nav, ir tikai interpretā

*

Ja katram būs savs,
tad visiem nepietiks.

*

Jauni speciālisti neprot strāc
bet pieredzējuši prot nestrāc

*

Pēc manis kaut remonts...



BEZ VĀRDIEM

M. Stum

KAS IR VĒLĒŠANAS

Vēlēšanas ir brīva pilsoņa tiesību mētāt muļ
un gādēt savu dzimteni, realizācija.

☒

Nevar visus mānīt nemitīgi. Un arī nevajag.
Pilnīgi pietiekami ir darīt to vienu reizi
četros gados.

☒

Pilnīgi loģiski – kad vēlēšanās par kādu
atdodam savu balsi, automātiski
zaudējam tiesības to izmantot nākotnē.



Dadža galma aizkulises

(turpinājums no 2006.g. 1. numura)

Ja runājam par pirmajiem DADŽA māksliniekiem, protams, nevar pāriet garām Edgaram Ozoliņam. Zīmēja viņš tikpat meistarīgi, kā visi iepriekš minētie, taču vienā jomā Ozoliņš ita pāri visus. Vecos un jaunos, grafiskus un gleznotājus. Labāk par Ozoliņu attēlot sievietes igūru nevarēja neviens. Ak, cik brīnišķīgas būtnes viņš prata uzburt! Smaidošas, šķelmīgas, pupīgas un satraucoši figūrīgas! Viņas nevis gāja, bet gan doja. Pēc tēmas satura runāja ikdienišķus vārdus. Bet pie velna tekstu! Neviens nemaz nelasīja, ko unā Ozoliņa sievietes. Uz viņām tikai skatījās. Tāsta, ka feļetonists Pēteris Ēteris jau vecumdienās aizsirdzis tik pamatīgi, ka radinieki domājuši beigas klāt. Lai uzlabotu slimnieka garastāvokli, viņam parādījuši kādu jau nobružātu DADŽA nūru, kurā grozījušās Ozoliņa sievietes. Slimnieks rīz vien atžirdzis un tūda! sācis rakstīt draiskulīgus tejoļus dāmām:

Skopulis

Allažņ Matildes dienā
Prāts man pie Matildes nesas,
Tālab es veikalā vienā
Sapirku šņabi un desas.

Aizgāju. Iedzērām abi.
Sāku Matildi mutēt.
Piepeš jūtu: nav labi,
Sāk man ap vēderu kutēt.

Paņēmu Matildi klēpī,
Prom uz divānu nesu.
Smej šī: "Skopais, kam slēpi
Kabatā labāko desu?"

Pēteris Ēteris uzskatāms par pēckara Latvijas feļetonistu patriarhu. Savus feļetonus drukāja vienokārt laikrakstā CĪŅA, kur strādāja no 1945. līdz 1966. gadam. Nekādas globālas problēmas

loti asprātīgi un tautā bija ļoti populārs.



SAUSNĪTIS

G. Vīndedža draudzīgs šaržs

Ar Sausnīti tuvāk iepazīsim, sastādidams DADŽA KALENDĀRU. Man viņš deva humoriskas, dzejoļus, pašizdomātas anekdotes. Un kaut gan bija par mani veselus 20 gadus vecāks un daudz pieredzējušāks, nekad nelika manīt, ka, lūk, viņš ir dūzis, bet tu vēl kalpiņš. Neuzmeta lūpu, ja kādu darbiņu arī izbrāķēju, un sadarbošanos, kā dažs labs atzīts satīriķis tādā situācijā, nepārtrauca, bet satiekoties tērzēja un plēsa jokus tāpat kā agrāk. Viņa satīrisko tipu Jūli Mūli lasītāji uzņēma tikpat silti kā savā laikā Dreslera Jefiņu un krietni vēlāk dzimušo Ramanes dēlu Hugo Diegu.

Pie vecās gvardes māksliniekiem noteikti



Ē.OŠS

G. Vīndedža draudzīgs šaržs

jāpieskaita vēl daži. Un pirmām kārtām – Ēriks Ošs. Kaut gan sešdesmitajos gados Ošs vēl nebija tas, par kādu – visaugstākās klases satīriķi – viņš kļuva astoņdesmitajos un deviņdesmitajos gados, tik un tā arī tajos laikos Ēriku vienkārši nevarēja nepamanīt. Interesanti atzīmēt, ka sešdesmitajos gados viņš neiztrūka nevienā nemierīgāko DADŽA līdzstrādnieku bohēmiskās diskusijās Rīgā bārā, taču vēlāk kļuva gandrīz vai tikpat leģendārs atturībnieks kā Raimonds Pauls. Viņa melanholiski drūmo tipu galerija ir unikāla. No tās dves kapa aukstums. Sevišķi paliek atmiņā ģimji, jo tajos laikos Ošs koncentrējās 'negatīvā

antivaroņa būtību. Blēdīm tas ir lišķīgs un vil uzdzīvotājam – uzburbis un žvingulīgs, hulīgā. – cietsirdīgs un nekaunīgs. Kā visa jaunā iemi jums izskatījās politisko tēmu varoņi, kas vien rotāja DADŽA otro vāku. Ar kādām tik negatīvām īpašībām Ošs viņus neapveltīja – pat iedomā grūti! Pēc DADŽA galvenā redaktora Igora Paiva ieceres (viņš galvenokārt šīs tēmas izdomas lasītājiem vajadzēja just, ka tieši šitādi briesmīgā gandrīz mūsu padomju dzīves skaisto īstenību. autogrāfs Oša zīmētajās karikatūrās redzam vietā aizvien tupēja vārns – ziņkārīgs, maz labsirdīgs, bet vienmēr gatavs ieknābt, nu, vā sakot tāda, kurai pirkstu knābi labāk nebāzt.

Ēriks, kaut arī sirsnīgs un labsirdīgs, gandrīz vai nekad nesmaidīja un vienmēr izskatījās melnholisks un drūms. Taču viņa zīmētie tipi bija daudz drūmāki par pašu autoru, kaut gan viņš pašam tie likās gluži normāli. Atceros, reiz galvenais mākslinieks Rusmanis ņēmas strostēt Ēri par to, ka šis raganu uzzīmējis traki šerpīgu. Cīņā izbrīnījies paraustīja plecus un atbildēja: „Nu, taču tāda mīļa lauku māmiņa...”

(turpinājums sekos)

ATVADU VĀRDI

Kādreiz, ļoti sen, esmu lasījis rindīņas -

Ak jaunība, mēs aizejam pa vienam

No taviem dārzēm pusnakts klajumos...

Tās atceros, allaž, kad kāds no mums, tā laika puisiem aiziet. Nu pusnakts klajumos aizgājis satīriķis Jāzeps Jaunzems, mans ilggadējais kolēģis un skolotājs. Jūzis bija pirmais, kam es rādīju savus rakstīšanas mēģinājumus, viņu es uzskatīju un teikto atceros vēl šodien.

Cik jauni un spārnoti mēs toreiz bijām! Rakstījām nenopietnus stāstīņus un tā visu mūžu, jo tas bija mūsu dzīves saturs. Pēdējā desmitgadē publicēties kļuva aizvien grūtāk, bet Jūzim un mums, pārējiem satīriķiem laimējās. Mēs pieredzējām DADŽA augšāmcelšanos. Atkal varējām rakstīt un atkal mūs lasīja, bet Jūziša vārdiem runājot, šrapnči sāka sprāgt arvien tuvāk, un pēdējais sprāgs pārāk tuvu...

Jāzeps Jaunzema vairs nav, ir vienīgi viņa mūža darbs, ir četri humoresku krājumi, ir simtiem uzrakstītu feļetonu un atmiņu stāsts.

Jā, mēs aizejam pa vienam un pienācis laiks teikt bezgala smagus vārdus:

- Vieglas smiltis, Jūzīt! Tavi vecie kolēģi un lasītāji tūkstoši neaizmirsīs TEVI.

A. SKAILIS

MELGAILIS PAR SEVI



I. Melgailis

G. Vindedža draudzīgs šaržs

Šā gada 26. janvārī man paliks 83. Šausmīgi daudzi. Galvenais nav skaitli, bet gadiem līdzīgs nākamais. Sadzīvē neesmu īpaši asprātīgs. Nepiekrītu, ka visas nelaimes jāuzņem ar humoru. Mani tās vienīgi krenķē. Sakarā ar manu dzimšanas dienu DADZIS lūdza, lai es atceros dažus jocīgus atgadījumus no manas karikatūrista karjeras – ja tā var izteikties. Mēģināšu to darīt.

1964. gada pavasarī vienlaikus mani, Gunāru Ciliti, Uģi Mežvilku un Aleksandru Stankēviču uzņēma Mākslinieku savienības grafiķu sekcijā. Kārtējā sekcijas sanāksmē mums bija jāizstāda savi darbi, tad sekoja to apspriešana un balsošana. Kad visas nepieciešamās procedūras bija beigušās mums labvēlīgi, taisnā ceļā četratā devāmies uz viesnīcas Rīga bāru, tā saukto *skapi*. Diemžēl mūsu iecerei šveicars pie ārdurvīm pārvilkā treknu svitru. Izrādījās, ka bez šlipes ieeja aizliegta. Stankēvičs zibenīgi atrada šai problēmai atrisinājumu – aizskrēja uz netālo universālveikalu un pēc brīža atgriezās ar šlīpsi rokā. Aiz tuvējā stūra to uzsējis, viņš bez šķēršļiem iekļuva iekšā. Pēc kāda laiciņa viņš ar muguru pret šveicaru izlavījās atkal laukā un šlīpsi iedeva Cilītim, tas tāpat – Mežavilkam. Biju palicis pēdējais, kad, šveicars mani pasauca pie sevis un teica:

– Es te nestāvu pirmo dienu. Jūsu maskarādi atminēju jau pašā sākumā un man tā lika gardi pasmieties, kas manā darbā negadās nemaz tik bieži. Seko viņiem, tikai nedomā list lielajā zālē!

Nosvinējām tās dienas nozīmīgo notikumu kā pienākas, krietni pāri pusnaktij. Gunārs, Uģis un Saša svinības beidza tikai nākamās dienas vakarā. Zvanīja, protams, arī man, bet jāatzīst, biju švaks iemetējs.

Tur, kur tagad redzama Romas viesnīca, kādreiz atradās piecstāvu nams, kas bija ievērojams ar to, ka tur atradās Rīgas kafējnīca *Otto Schwarz*. Kara gados šī celtnē nodega un izveidojās brīvs laukums. Vēlāk tur ierīkoja jaunu, cita līmeņa kafējnīcu. Pie tuvākā nama gala sienas piestiprināja sarkani balti svītrotu audekla nojumi. Zem tās izvietoja diezgan daudz paprāvus, apaļus galdiņus. Te varēja dabūt

vietas oficiālo nosaukumu neatceros, varbūt tāds nemaz nebija. Tautā to sauca par *Putnu dārzu*, tas daudzo zvirbuļu dēļ. Tie lēkāja pa galdiņiem, knābājot drupatas. Vēl bija otrs nosaukums, mazāk populārs – *Zem palaga*, ko mēdzu lietot es.

DADŽA redakcija, kamēr nebija uzcelts Preses nams, atradās Vaļņu ielā, Izglītības ministrijas telpās. Tāpat kā tagad, katru pirmdien sapulcējās štata un ārštata darboņi ar idejām topošajām karikatūrām. Pēc sanāksmes mēs, mākslinieki, garām *Kazai*, kas vienmēr bija pārpildīta, devāmies uz *Putnu dārzu*. Reti mums izdevās atrast vēl neaizņemtu galdiņu. Publika bija diezgan pastāvīga, vienmēr, tuvāk vai tālāk, varēja ieraudzīt kādu jau manītu apmeklētāju. Bieži ar svešiem izraisījās sarunas, pat glāziņu saskandināšana.

Tajos gados man tuvs bija Gunārs Kirke. Abi apmanījāmies ar džeza ierakstiem. Reiz viņš mani un sievu uzaicināja nelielās viesībās, kurās bija ielūgti sabiedrībā pazīstami cilvēki. Kad likās, ka visi jau sanākuši, ieradās kāda glita dāma. Nejauši atrados vistuvāk un Gunārs steidzās mūs iepazīstināt, taču es pasteidzos pirmais, jo viņas seja man likās redzēta:



– Piedodiet, – es teicu, – mēs jau esam iepazinušies *Zem palaga*!

Tūlīt aptvēru, kas man pasprucis, bet bija jau par vēlu. Sekoja vispārēja smieklu vētra, bet visgardāk smējās manis uzrunātā dāma. Es stāvēju nosarcis līdz matu galiem un steidzos atvainoties.

Bez šaubām šis nav vienīgās jocīgās situācijas, kuras esmu piedzīvojis. Tās ne mazums bijis arī manā privātajā dzīvē, bet vai tad visu var atcerēties?

Novēlu šo rindu lasītājiem laimīgu Suņa gadu, lasiet DADZI un – gan jau viss būs labi!

IMANTS MELGAILIS

RAKSTNIEKS ARĪ IR CILVĒKS

- Vai jūs rakstīsiet memoriālus? – jautā I. Ziedonim.
- Tos parasti nokavē. Kad sāk rakstīt, vairs aizmirsuši.
- Daudzi arī dabiski kaunas – vai patiešām esmu jau tik vecs?
- Kurā brīdī cilvēks sāk justies vecs?
- Man varēja būt pieci gadiņi, kad pieradās šī nelāgā sajūta. Likās, ka vainīgā stenī, kurš tikai iet un iet: tik, tik, tik... A katru sadauzīju riebiņo tikšķētāju. Pats pēc dabūju.



Dzeja par uzvarētāju literārajā konkursā mazpazīstams autors Juris Boiko. Viņam žūrijas priekšsēdētājs.

- Apsveicu jūs ar panākumiem! Klausulē klusums.
- Hallo! Kur jūs palikāt?
- Man grūti parunāt. Es esmu viscaur slājs.
- Jūs raudāt no prieka?
- Nē, nosvīdu.

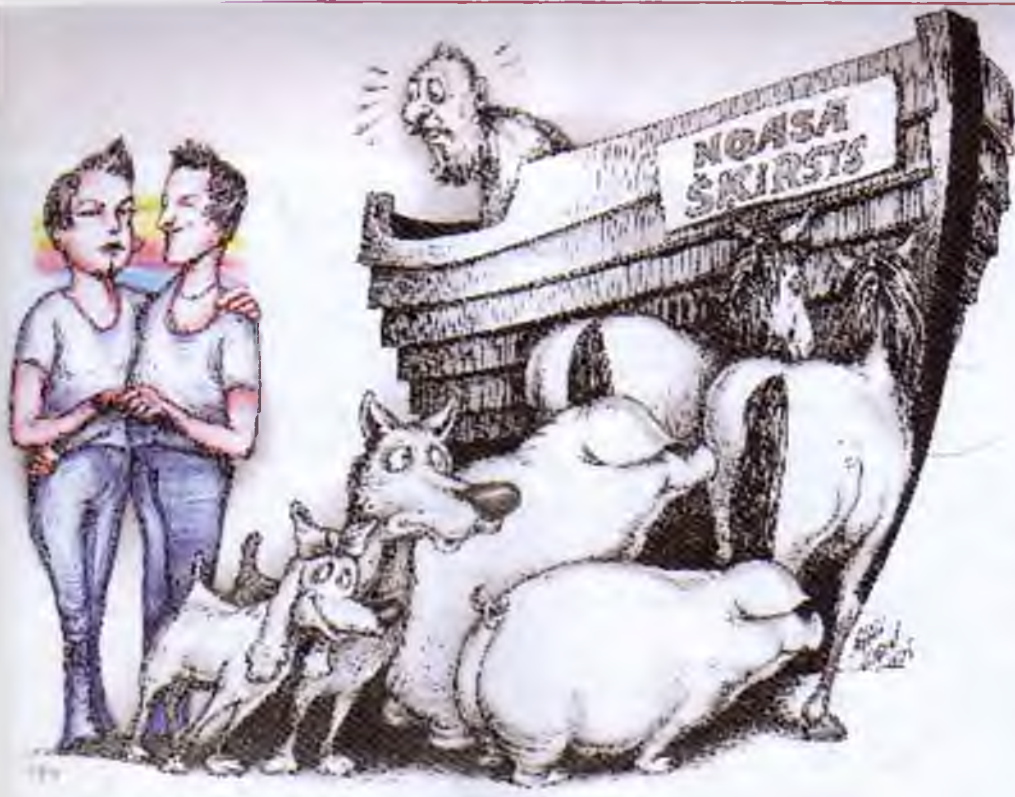


Publiciste un tulkotāja Anna Žigure Stenīvojusi, ka sveši cilvēki pat pārdevējam vai sierei saka *labrit*. Atgriezies Rīgā, viņa grib izpīklāciju arī mūsu dzelzceļa stacijā un pie kases pirkdama biļeti, vispirms pasveicina. Pārsteigta ievēro: kasie nē, rokas viņai sāk trīcēt.

- Ko Jūs teicāt?
- Labrit!
- Netraucējiet man strādāt! Nākamais!

- Vai es nevarētu dabūt Kultūrkapitāla fond stipendiju?
- Gaidiet, gribētāju ir ļoti daudz.
- Cik ilgi jāgaida?
- To grūti pateikt, gan jau kāds no vecajiem rakstniekiem aizies...
- Uz kurieni?
- Uz turieni, kur visi.
- Bet, ja nu es pirmais... nolieku karoti?
- Tad taču ir pavisam labi!





A. Liepiņš



A. Mukān

PENSIJAS VECUMA AFORISMI

Vai nav nekā jaunāka par vecu mulķi, to jums pateiks jebkurš jauns mulķis.

Veci cilvēki staigā lēni ne jau tāpēc, ka viņiem sāp kājas. Vienkārši viņiem nav kurp steigties.

Vecums ir pats negaidītākais notikums, kas mūs dzīvē sagaida.

Pirmā vecuma pazīme – mīlestība pret dzīvi.

PROGRESS

IR APĻVEIDA KUSTĪBA,
KAS AR KATRU GADSIMTU
KĻŪST AIZVIEN ĀTRĀKA

PATIESI STĀSTIŅI

Mūžam dzīvais Šveiks

Mācoties Universitātē padomju laikā, pēc otrā un ceturtā kursa puišiem veselu mēnesi vajadzēja vadīt militārajā nometnē Ādažos. Regulārā raspēka seržants, zinādams, ka mums pēc gskolas beigšanas piešķirs jaunākā leitnata kāpi, centās izrādīt savu varu un pamatīgi dija nabaga studentīņus. Mums, filologiem, kara āksla likās tikpat sveša un nevajadzīga kā ķīniešu ece. Sevišķi ar stulbumu iecēlās viens jauneklis, rīš pastāvīgi iekūlās ķezā un dabūja iesauku eiks.

Ierindā stāvēdams, viņš iesnaudās, un šautene rita smiltis. Komandieris saniknots krieviski plāva – *Objavljaju vigovor za hujovoje otnošeņije ružiņu!*

Kā lai to iztulkoju latviski, lai neizklauskos pārāk āji? – Izsaku rājienu par *fallisku* izturēšanos pret oči!

Otru rājienu no majora mūsu Šveiks saņēma itinformācijas stundā, kad iedomājās novilkat akus, lai pārtitu autus. Čamma neieņemijās

pareizi apauties līdz nometnes beigām, papēži kirzas zābakos vienmēr bija nobertzi jēli, un viņš kliboja uz abām kājām. Kad acīgais seržants ievēroja Šveika jocīgo gaitu, tad ciest dabūjām arī mēs, pārējie – pilnā ekipējumā un tveicē skriedami tā, ka muguras kūpēja. Piedevām mūsu mocītājs pavēlēja dziedāt. Šveiks visos izraisīja smieklus, uzsākdams *sologabalu* – *Āvu, āvu baltas kājas, lecu dārziņā!* Noskanēja skarba komanda: – Atlikt! Cerēdami, ka dziesma nomierinās briesmoni, rāvām valā *Rīgas puikas tiltu taisa*. Armijniekiem patika, un viņš atļāva mums iet soļos.

Ari uz ēdnicu gājām ar dziesmu. Mūsu repertuārā bija divi *kroņa* numuri: *Moskva – Pekin* un *Artīleristi, Staļin dal prikaz*. Abas skanēja vienlidz braši.

Visbiežāk kareivju maltīte bija dažādas putas. Reiz gadījās, ka dežurants vispirms uzlika mērces trauku. Šveiks nodomāja, ka tā ir zupa, pievilka alumīnija bļodiņu sev klāt un viens pats izvicoja tukšu, slavēdams pavāru, cik šodien garšīgas pusdienas. Toties citiem sausais prosas biezenis spiedās kaklā. Negausība nepalika bez sekām. Izēdājam piemētās caureja.

Par ateju mums kalpoja dziļš grāvis, kura malā tupējām, siksna uzkaruši kaklā. Šveikam tā

noslidēja nost un iekrita bedrē. – Nu ir sūdi! – viņš bēdīgs konstatēja. Steidzos kursa biedram palīgā – turēju aiz kājām, lai viņš ar roku aizsniegtu jostu. Izķeksēt izdevās, tikai neganti smirdēja. Viņš mazgāja un berza, bet tik un tā, kad nostājāmies ierindā, seržants acis bolidams, sauca: – Kur: pietaisijis bikses, soli uz priekšu, marš! Neviens protams, nepakustējās, taču Šveiks piesarka tiltraki, ka viņa gaišie mati zem laiviņcepures kļuva rudi.

Pateicoties Šveikam, es uzstādīju Ginesa rekordu šaušanā ar pistoli. Mums katram iedeva trīs patronas un bija jātrāpa mērķi no divdesmit piecu metru attāluma. Dažam visas aizgāja *pienā*, toties es savācu trīsdesmit sešus punktus no trīsdesmit iespējamiem. Izrādījās, ka Šveiks sajaucis mērķus un vālējis pa manējo. Kurš no mums veiksmīgāks šāvējs, tas vēl līdz šai baltai dienai nav noskaidrots.

Sen neesmu saticis mūsu Šveiku. Lai gan avizē *Diena* izlasu bērnu sludinājumu, nezinu, vai viņš vēl ir starp dzīvajiem. Nav jau arī korekti runāt par viņu pagātnes formā, jo Šveiks tāpat kā Iljičis ir mūžam dzīvs. Bez viņa mums idiotiskajā nometnē būtu daudz garlaicīgāk.

ARNOLDS AUZIŅŠ

Gūtenmorgens un laiks

Vienreiz Gūtenmorgens, savā bezrūpībā iepriekš nebrīdinājis, aizgāja ciemos pie Krūmiņa. Krūmiņš atvēra durvis, savilka seju pretīgā grimasē un teica:

- Klausies, vecais, tu esi atnācis nelaikā.
- Kas tas ir – nelaikā? – pajautāja

Gūtenmorgens.

- Nu, man gluži vienkārši tagad nav laika. Piedod, vecais, atkāp labāk rītvakar. Tikai iepriekš piezvani. Labi?

- Labi, – atbildēja Gūtenmorgens un apvainojās. Viņš nevarēja saprast, kā var nebūt laika.

Izgājis no Krūmiņa mājas, Gūtenmorgens sāka bezmērķīgi klist pa rajonu, lai izvēdinātu aizvainojumu un padomātu par laiku, kas pašam bija atliku likām. Pēkšņi viņam ienāca prātā iegriezties bibliotēkā un izlasīt kādu grāmatu par laiku. Bibliotekāre nokrāva Gūtenmorgenam priekšā veselu kaudzi grāmatu un novēlēja veiksmīgu lasīšanu. Ar grūtībām aizstiepis līdz galdam milzīgo lasāmvielas grēdu, viņš sāka aizrautīgi lasīt. Aptuveni pēc mēneša Gūtenmorgens iznāca no lasītavas, jo viņam ļoti sagribējās ēst. Pie bibliotēkas durvīm viņu jau gaidīja tuvinieki un draugi. Viņi metās pārgalvīgajam lasītājam klāt un uzdeva visādas jautājumus, taču Gūtenmorgens visiem atbildēja: „Piedodiet, bet man tagad nav laika. Man vispirms ir jāpaēd”. Kad Gūtenmorgens jau bija remdējies izsalkumu, viņš saprata, ka ir sakrājis šausmīgi daudz nenokārtotu darīšanu.

Tieši tajā brīdī viņam pazuda laiks. Visstiprāk laika pazušānu Gūtenmorgens izjuta vēderā un galvā. „Vai es kaut ko sliktu ieēdu? Vai varbūt lasīju nepareizās grāmatas?”, prātoja Gūtenmorgens. Sapratī, ka ne vēderā, ne galvā laika nebija, viņš uzmanīgi paskatījās visapkārt, palīda pat zem galda, bet laiku nekur neredzēja. Nospļāvies, viņš atmeta neatrodamajam laikam ar roku un aizsteidzās kārtot savas lietas.

Visiem, kuri centās Gūtenmorgenu pa ceļam apturēt un pārmit kādu vārdu, viņš teica: „Piedod, man patiešām tagad nav laika. Vēlāk, sazvanīsimies.” Tiesa gan, tāda atrunāšanās viņu pašu mazliet kaitināja un jāatzīst, nemaz jau tā nebija, ka viņš vispār vairs nemeklētu laiku. Viņš to meklēja, meklēja izmisīgi, visu laiku atkārtodams: „Kur lai es ņemu laiku? Kur, lai es to atrodu?”, taču nekur nevarēja atrast.

Viens gudrinieks ieteica viņam laiku taupīt. Pats esot iekrājis vismaz trīs brīvas dienas. Bet Gūtenmorgens nespēja saprast, kā var sataupīt to, kā vispār nav. Nācās dzīvot tālāk absolūtā laika trūkumā. Kāds cits prātvēders Gūtenmorgenam ieteica pamest visu un aizbraukt kaut kur tālu prom, tur viņam laika būšot pa pilnam, taču Gūtenmorgenu šāds priekšlikums kaut kā nepārlicināja. „Bet ko es tur darišu?” atteica Gūtenmorgens. Padomdevējs noplātīja rokas un kā pēdējo iespēju piedāvāja Gūtenmorgenam šo to pastrādāt un iesēsties cietumā, jo runājot, ka arī tur laika esot daudz. To izdzirdējis, Gūtenmorgens pat sabijās, tik bīstama sāka likties laika meklēšana. No izbiļa Gūtenmorgens šoreiz nolēma atteikties dažas

tikšanās laika trūkuma dēļ un atgriezties mājās mazliet agrāk, kamēr visi vēl nav aizgājuši gulēt. Ienācis mājās un atpazinis sievu un dēlu, viņš mazliet nomierinājās. Sieva bija dikti izbrīnījusies, ka vīrs tik agri atgriezies un pajautāja:

- Kur tad tev laiks atradās, tik agri mājās atnākt?

- Nu, nav jau, nav man tā laika. Ja es varētu ietaupīt kaut piecas minūtes, kā tas gudrinieks...

- Ejam gulēt, – sieva viņu pārtrauca. – Vislabāk laiku var ietaupīt gulot. Tad tas nekur nepazūd, viss laiks paliek pie tevis.

Gūtenmorgens juta, ka sievas teiktajā kaut kas ir, tāpēc paklausīgi noģērbās, iegāja dušā, iztīrīja zobus un aizgāja gulēt. Viņš gulēja ilgi, laikam vairākas dienas. Kad Gūtenmorgens pamodās, viņš paraudzījās pa logu un ievēroja, ka ārā ir ļoti jauks laiks.

M. BĒRZIŅŠ

Visādas varbūtības

- Ja tu strīdies ar idiotu, acīmredzot viņš dara to pašu.
- Katrs lasa tādu Balzaku, kādu pelnījis.
- Hamlets ir traģedija, kurā attēlots, cik neveiksmīgi tiek risinātas ģimenes problēmas uzreiz pēc koledžas beigšanas.
- Ja esi filozofs, tev katrai atbildei atradīsies jautājums.
- Lasiet grāmatas, dažas no tām speciāli ir radītas šim nolūkam.
- Es spamoju, tā tad esmu.

Starp apziņu un zemapziņu
Man atkal ielidis kāds tārsps.

Ar mietu dzenu laukā viņu,
Bet nelien ārā, maīta tāds!

H. PA



BEZ VĀRDIEM

K. Auzenbe

Korporatīvā identiāte?

Cik cilvēku atceras to vārdu, kur nogalināja Galileju? Bet ikviens zīr nosaukt iestādi, kurā viņi strādāja



R. Cinkus

KLEKSĪŠI

Salna pavasari

Komplektēti kleksīši no skolnieku domrakstiem

Lai gūtu pilnīgu priekšstatu par kāda rakstnieka daiļradi, mums ir citīgi jālasa un jāpēta rakstnieka fragmenti. Blaumanis ir prozaists un ir sarakstījis vairākas prozas. Ar saviem spožajiem darbiem viņš apgaismo tumšo tautu.

Patriarhālajā iekārtā meitai un dēlam vajadzētu ņemt tādu sievu, kādu ieteica tēvs. Mūsdienās meitenēm būtu no Blaumaņa Lienes jābūtu laipdomāt un tikai tad precēt vecu, bagātu vīru. Cilvēki precas mantas dēļ, tad mīlestību atceļot vai trešā vietā. Blaumaņa tēlotā Andra un Lienes mīlestība ir pozitīva no visiem viedokļiem.

Lienes pārdzīvojumi par Andri izbeidza Mālnieka bagātības priekšā.

Blaumaņa attēlotā Liene ir gaisīga, kas apmeklēja un kuru vecais Mālnieks var uz visu kļūpināt.

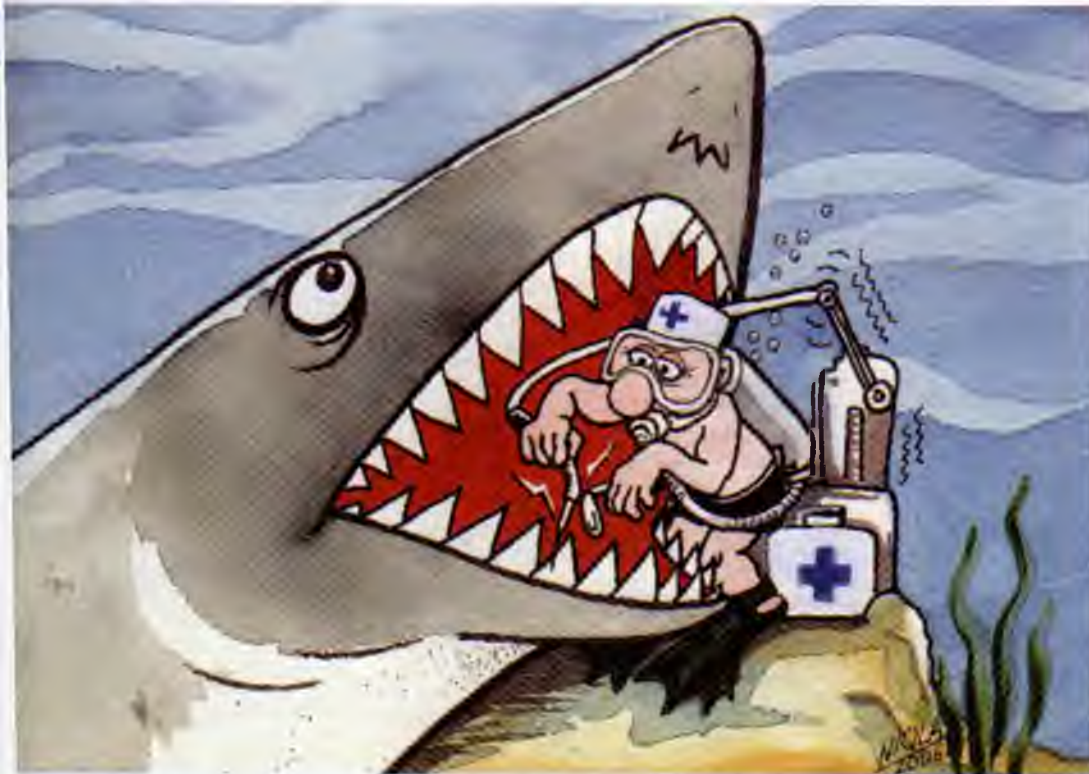
Andris bija jauns, tievs, nabadzīgs kalpa puisis, bet Mālnieks vecs, resns, bagāts vīrs ar taukainām acīm. Viņš ir ļoti nesmuks, bet viņam ir liela bagātība, ar kuru viņš pierunā Lieni. Viņai nav tik daudz drosmes, lai atteiktu vecajam, bagātajam Mālniekam, kad tas grib viņu precēt, jo otram Mālniekam var arī neatnākt. Mālnieks pielabinā Lieni ar savu bagātību un drīzo nāvi.

Kad Liena dod vecajam Mālniekam jāvārdu viņa Andri neaizmirst, bet ka tas var pagaidīt, ja ir jaunāks.

Uzzinājis, ka Liene grib iziet pie Mālnieka, Andris skrīn uz stalli pie zirga sūdzēties. Viņš izstāsta zirgam savas bēdas, un tas viņu nomierina.

Ja labais nostājas pret ļauno, tad dzīvē parastais viens no viņiem uzvar. Blaumaņa stāsta varonis pakļūva zem dzīves riteņa un tad saprata, ka nav daudz ko domāt par nākotni.

Kompilējis Z. LEŠINSKIS



N. Nagaine

VĒSTURISKS IESKATS LATVIEŠU VALODAS EKSĀMENĀ

an mājās ir *atpistas* krēsli. (*atpūtas*)

dzīvoju *kārā* ostā. (*kara*)

ums ir *tālrūnis* /taļrunis/ tālrunis. (*tālrunis*)

āmatā *rūna* par mīlestību. (*runā*)

id es biju *mazuliņa* meita. (*maza meitene*)

gribēju *nodabūt* 2. pakāpi. (*iegūt*)

darbu es *braucu* kājām. (*ēju*)

ētkos *pie* kājām es *novelku* kurpes uz papēžiem. (*piekāš; velku*)

Es ar ausi nesu maziņas auskaras. (*ausīs nēsāju mazus auskarus*)

Mana tante *nedarbojas*. (*nestrādā*)

Šodien es pamodos *uz astoņiem* pulksteniem. (*astoņos*)

Valentīna nemīl savu *virsu*. (*vīru*)

Bastejkalnā mēs *ēdinām* gulbjus un *peles*. (*barojam, pīles*)

Pusdienas pārtraukums mums bija *no vieniem līdz otriem*. (*diviem*)

Ko labu raksta avīzes

„Piecas reizes ugunsdzēsēji izsaukti dažādās Latvijas vietās, jo Jaungadu svinību laikā aizdedzies pirts.”

Rīgas Balss, Rīga

„Vienīgais krievu deputāts Eiroparlamentā atļāva Ždanoka gada nogalē saņēma vēl vienu ziedumu.”

Vesti, Rīga

DADŽA piebilde: ...vai tiešām krievu deputāts?

„Allažu pamatskolas skolotājs nenoskaidrojis apstākļos iekoda kaklā septītās klases skolēkam”

Subbota, Rīga

„Kurš uzdrošināsies nemaksāt nodokļus, mēžiem zem kājām būs izdedzināta zeme, bet vīrs mums papēdis.”

Argumenti i fakti, Maskava



BEZ VĀRDIEM

R. Mūrnieks

Divas Austrumeiropas tūristes, aizturētas Ben-Gurionas lidostā (Izraēlā), kategoriski noraidīja aizdomas par viņu nodomu nodarboties ar prostitūciju. Tūristes paziņoja, ka turpmākās sarunas ar varas pārstāvjiem notiks tikai viņu sutenera klātbūtnē.



Par bērniem bagātāko ģimeni ASV atzīti Vladimirs un Zinaīda Čerņenko, ieceļotāji no Ukrainas. Decembrī viņiem piedzima 17. mazulis. Otrā vietā – Daganu ģimene Arkanzasas štatā. Viņiem ir tikai 16 bērnu.

Kurš pērnajā gadā ir dabūjis vairāk? Uz šo jautājumu Krievijā atbildētu šādi – Vladimirs Putins par savu īso, bet spilgto uzstāšanos Kazaņas tūkstošgades svinībās dabūja zirgu, bet bijušais pasaules šaha čempions Garijs Kasparovs dabūja ar dēli pa galvu.



Puritāniskajā Lielbritānijā briest seksa skandāls.



Pagājušā gada decembrī vairāki Londonas dzelzceļa darbinieki tika pieķerti neķitrās nodarbēs, kuras viņi veica darba laikā, vadīdami vilciena sastāvus ar pasažieriem.

Anglijas universitāšu psihologi Daniels Netls un Elena Klega nākuši pie slēdziena, ka radošo profesiju pārstāvji vidēji var sev piesaistīt divreiz vairāk



seksuālo partneru, nekā ar radošo darbu mazāk saistīti briti.

Runādams par vietu trūkumu bērnu dārzos, Maskavas mērs J. Lužkovs atzīmēja: – Vajag palūgt jaunos cilvēkus līdz 2008. gadam nenodarboties ar mīlestību.

Kāds Vācijas pilsonis sēdās iedzēris pie auto stūres, turklāt bez vadītāja apliecības, kas bija atņemta jau pirms vairākiem gadiem. Mašīnai pēkšņi pārplisa riepa, un nelaime centās izsaukt avārijas dienestu. Taču kļuvis uzgriezta policijas numuru un tūdaļ sāka: – Mana mašīna ir čupā, un vajag, lai jūs atnāktu drīzāk un mani izpestītu, jo esmu pīllā tiesībām. Ja uzodīs policija, man savāks!



Policisti atbrauca nekavējoties.

Nova Vaska pilsētā (Brazīlijā) pieņemts lēmums ierīkot trīs dažādas publiskās tualetes – dažādiem kungiem un transvestītiem, personām, kur var izšķirties par piederību vienam vai otram mūmam.



R. Mūrnieks



Z. Zaharāns



Ī. Cemenovičs /Krievija/



J. Pena /Rumānija/



I. Nikolae /Rumānija/



L. Solami /Kuveita/



S. Varro /Ungārija/



Īnkerts /Kanāda/



N. Karagiozofs /Bulgārija/



V. Šlēgels /Vācija/

SUŅA GADA SAPŅU TULKS

Plaukstošas lapas redzēt – algu maksās pavasarī, ja vien maksās vispār.

Kritošas dzeltenas lapas redzēt – atkal paaugstinās tarifu par gāzi, telefonu vai elektrību, paaugstinājuma procents atkarīgs no kritušo lapu skaita.

Sievasmāti redzēt – kāds no radiem atbrauks uz pāris dienām, bet nejauši aizķersies un dzīvos ilgi ilgi.

Bērnus vai stārķi redzēt – sagaidāms papildinājums, varbūt pat paša ģimenē.

Prezidenti redzēt – būs jauni labojumi vecos noteikumos.

Lāpstu redzēt – būs iespēja rakt kolēģiem jaunu bedri, jo vecā jau iekritušo pilna.

Dinozauru redzēt – atklāsies kāds senča atstāts mantojums, atsevišķos gadījumos iespējams mantot vectētiņa ietaisītos parādus.

Cauru naudas maku redzēt – sieva pieprasīs jaunu kažoku, jaunu kleitu, jaunas kurpes.

Redzēt sevi kokā kāpjam – izredzes pārcelties darbā uz Īriju.



Turku haremu redzēt – laulātais draugs atkal pārmetīs, ka diez kāpēc zvanijis kolēģis vai kolēģe.

Cauru zeķi redzēt – benzīnam atkal būs cenu kāpums.



Kaimiņieni pliku redzēt – kārtējo reizi nebūs siltā ūdens vai apkures.

Krokodilu redzēt – nepatīkšanas darbā vai mājās. Ja krokodils mazs – nepatīkšanas mazas, ja liels un vecs – tad par veciem grēkiem.

Redzēt pašam sevi novācot ražu – būs iespēja privatizēt to, ko citi vēl nav paguvuši.



Uz balta zirga jā – neraugoties uz kolēģu nenovīdību, ja ne paradīzē, tad jaunā augstākā amatā tikt.



Savu sievu kosmētiskajā maskā redzēt – var ieraudzīt to pašu arī pamostoties.



Tārpainas sēnes lasīt – tikt galā ar kaimiņmāju tenku vācelēm.

Pastnieku savā laulības gultā redzēt – skaidrības labad savu

vietu gultā nekad tukšu neatstāt.

Redzēt laulāto draugu pļavā puķītes – puķītes būs tagad, odziņas – pēc nedēļas.



Antiņu stikla kalnā jājam – gaidāms veltīgs un beznevajadzīgs darbs.

Sniegbaltīti un septiņus rādītājus redzēt – būs jāapmeklē kāds nepartamenti, lai saņemtu nevienam nevajadzīgu izziņu.

Zemestrīci sapnī redzēt – dzīvokli sā kārtējais kosmētiskais remonts.



Valsts banku redzēt – atrašanās vieta tukšu naudas maku.

Skursteņslauķi redzēt – tīrīšana kadrās.

Suni priekšnamā uz paklājiņa redzēt – iespējamo likteni, vēl vakarā pārnākot ierauc.

Kartupeļus ar visu mizu vārīt – nodokļu inkasija var nomizot pliku.

Kazas pienu dzert – darbā būs kārtējā ilgstošā kolēģa jubilejas atzīmēšana.

Brētlīņas savā vannā redzēt – pēdējais laiks sargāt galus ūdenī.

Neko sapnī neredzēt – būs gaiša, skaista, saulaina rītdiena. Gals labs, viss labs...

ŠIS TAS PAR SUŅIEM

Sakām suns, domājam ķēniņš, sakām ķēniņš, domājam...



Ja barosi suni, būsī paēdis. /Vēca ķīniešu paruna/

Suņa laiks. /Laiks, kurā pat suni no mājas nēlaiz laukā/



Žlārgu suns. /Sens latviešu apzīmējums sunim, kurš pašreizējīgi mitrina pat grūti pieejamus objektus/

Suņa vilnas zeķes. /Stāsta, ka palīdzot pret reimatismu/

Suņusēnes. /Tādas sēnes, kuras nēēd ne suņi, ne cilvēki/



Suņu vilkšņa. /Sens latviešu apzīmējums mīļam pārpilnam suņu baram, kurš seko sieviešu kārpārstāvei/

Suņuburkšķis. /Ārstniecības augs, kurš iepriekšējā vainagā noteikti nēsā laimi/



Suņanagla. /Parasme, meklējama zem josta vietas, bet varbūt laulātais cirkus suns, kur uzstāšanās ir programmas nagla/





Ir vārdiņi, kas pēc teikšanas iekrīt sirds dziļākajos kambarīšos. Jā, jūs uzminējāt, te ir māta premjerministra kunga vecgada izsacītā iesība: *Mums Latvija jāmīl tāda, kāda tā ir!* nīgi pareizi, citādu Latviju mēs nemaz nevarētu iet!

Nu, padomāsim ar galvu, jo galva gandrīz visiem mums ir. Sakiet, vai sīks un panīcis pensionāriņš tu mīlēt Latviju, ja viņš Rīgas ielās neredzētu ien vairāk pašus dārgākos automobiļus? Take! Bet tagad, tiklīdz viņam garām aizslid tāds dzošs brīnums, kas maksā simttūkstošus latīnus s vēl maķenīt, pensionāriņa sirsniņā rodas lepns par savu nabagāko valsti Eiropā, un Latvīmīlēšana iedegas ar žilbinoši spožu liesmu. Un, iet, par kādu mīlēšanu var būt runa, ja mums ūtu ļauts ar saviem grasišiem noturēt pie rības mūsu trūkumā kritušās partijiņas? Taču id katrs īstens patriots, pilnīgi ignorēdams savas onīgās intereses, partijiņu izstieptajā cepurē

šo to iemet, un gadā sanāk vismaz miljoniņš. Pēc tādas dāsnuma lēkmes devējam priekš bāreņiem, slimo namiem, patversmēm un tamlīdzīgām posta vietām paliek vairs tikai sīknauda, jo nevar taču prasīt, lai cilvēks atdod visu pēc tam skraida apkārt, piedodiet, ar pliku pak...ar pliku dibentiņu.

Teiktais nebūt nenozīmē, ka trūcīgo apdāvināšanas tikums mūsu zemītē nav modē. Fui, nekā tamlīdzīga! Viens no īstenajiem patriotiem I. kungs jubilejas reizē par saviem sūri, grūti krātajiem grasišiem nopirka tramvaja biļetes braucienam uz Pireneju pussalu dižam bariņam bijušo prezidentu, deputātu, žuliciņu ķerāju un pašu žuliciņu, lai viņi, trūcīgie, reizēm pasauli redzētu. Tādu dāsnumu redzot, aizkustinājuma asariņas saskrien abās acīs, jo tramvaja biļetes cēlais kungs pircis ne vien bijušajiem, bet arī pagaidām vēl esošajiem Saeimas deputātkungiem, kā arī Latvijas bankas prezidentkungam. Un tas vēl nav viss – sevišķi gaišu Latvijas mīlēšanas uguntiņu uzpūš augstsēdošie ierēdņi

kungi, kas sabāzuši zeķes desmitiem un simtiem tūkstošus. Kāpēc? Lūk, tāpēc, lai vēlāk tos izdalītu pie baznīcām nabagiem, kā to mūsu tautiņas labestīgie ir darijuši jau gadsimtiem ilgi. Kas tam netic, lai paskatās Rozentāla gleznas!

Varbūt daži skeptiķi iebildīs, ka naudas dalīšana trešajā tūkstoši tā nav vēl redzēta. Tas nekas, labdari pagaidām domā, pie kuras baznīcas būtu visērtākā cepurēs mešana. Nabagiem to vajadzētu ņemt vērā un dežurēt pie visām baznīcām. Starp citu, būdami diezgan apķēriģi, daži nabagi to jau dara, taču pagaidām viņiem cepurēs krit pāris grasišu.

Ak, visu iemeslu uzskaitīšana, kas mums liek mīlēt Latviju tādu, kāda tā ir, varētu turpināt bezgalīgi, bet tā būtu lieka laika izšķiešana. Turpināsim šīs pašas Latvijas mīlēšanu, jo citādas mums nav. Un gan jau kungi parūpēsies, lai citādas nebūtu.

Milošais DADZIS un A. SKAILIS



VAI SUDZĪBAI NAV JURIDISKA PAMATA!

D. Breikšs



UZ PRIEKŠU! UZ RĪGAS SILTUMU!

Janvārī Maestro palika 70 gadu jubileja

Sveic jubilāru runči

Trīs runči kāda krogā
"Lai dzīvo Raimonds!" sauc,
Un spriež ka viņam gadu
Vēl nav nemaz tik daudz.
Ka, redzot ko viņš dara,
Tie skaitļi rūk un zūd
Un tāda darba spara
Pat jauniem nemēdz būt.

Ir dziesmu mums ar kaudzi-
To labi zin ikviens.
Priekš kaķiem raksta daudzi,
Par kaķiem - Raimonds viens.
Un pateicīgie runči
Tam mīļu paldies teic,
Ceļ baldriāna kausus
Un atkal pildīt steidz!

No kroga mājup runčiem
Jau kājas greizi iet,
Jau pelītes tiem rādās
Un tie vēl skaļāk dzied.
Te pēkšņi krīt no gaisa
Un baigi nograb kauls.
Un kas pie visa vainīgs?
Nu protams Raimonds Pauls!

Runčiem pievienojas VALDIS ARTAVS
un DADZIS

Veltījums *dragrace* cienītājiem,
ziemas sezonu
uzsākot

Šosejas spoki

Ir dzīve pārāk īsa
Un tāpēc valda steiga,
Un jo mēs ātrāk skrienam,
Jo drīzāk pienāk beigas.

Par to, cik ātri jābrauc,
Lai inspektori strīdas,
Kad stūri rokās turam,
Tad pedālis ir grīdā.

Mums sacensības notiek,
Kurš pirmais noliks ķelli
Un drīzāk dabūs vizu
Uz debesīm vai elli.

ARNOLDS AUZIŅŠ



KURMJA RAKUMI

- Arī saviļņojums var izraisīt jūras slimību.
- Dzelzs nervi? Tātad māksligi!
- Ne katrs domu grauds ir derīgs sēklai.
- Ko aprunā, to neapdzied.

FRANCIS USĀNS

100 gramu un kultūra

Katram vajadzīgs kaut kāds slikts ieradums, lai būtu no kā atteikties gadījumā, kad pasliktinās veselība.

Optimists ir cilvēks, kurš uzskata, ka pudele ir pilna līdz pusei brīdī, kad tā ir līdz pusei tukša.

Ja izlasīt visu, ko raksta par diētām iedomā,
ka alkoholiķiem ir daudz mazāk problēmu.

SPORTISMI

Slēpošana ir veids, kā ātri nolaist no kalna naudu.

Pumpējot muskuļus, trūkstošo masu
atpumpē no smadzenēm.

Sports ir līdz absurdam novesta fizikultūra.

Ja cilvēks no rītiem nenodarbojas ar skriešanu
tad... nekas to nespēs kavēt.



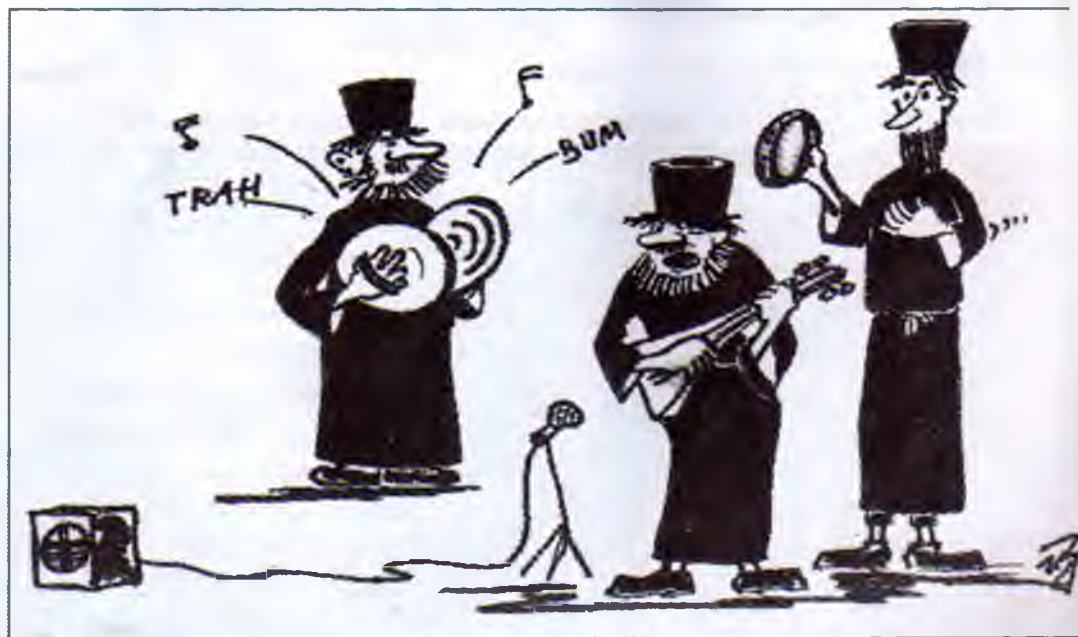
BEZ VĀRDIEM

I. Me



- EU, PASAUC ŠITO, VIŅŠ IR PIELAIDIS NEVIENU VIEN MAŠĪNU

R. Cinko



POPGRUPA

V. Banders

ANDREJS
SKAILIS

SKLEROZE

G. Bērziņa zīmējumi
(turpinājums no 2006. g. 1. numura)



3. PĒKŠŅI DRĒBE SARĀVĀS – „ZAPIKA” LUKTURIS BIJA IZSISTS. UN
TAS BRIESMĪGĀKAIS – MAŠĪNAS PRIEKŠĀ NOTAŠĶĪTA AR KAUT KO
ARĶANU. AR ASINĪM!



DRĒBEM KĀJAS KĻUVA SAVĀDI NEVARĪGAS, UN LAI NEPAKRIS-
T, VIŅŠ PIEĶĒRĀS PIE „ZAPIKA” AK, POSTS, AK, IZMISUMS – VA-
R IR TICIS SABRAUKTS CILVĒKS! TAGAD TIKAI NEPAĢĪBT, TIKAI
IERU, VAJAG VISU ATCERĒTIES, LAI NOPRATINĀŠANĀ ZINĀTU, KO
N KĀ RUNĀT. TĀTAD VIŅŠ, DRĒBE, VAKAR SALAMĀJĀS AR SIEVU.
ĻOTI LABI, BET KAS NOTIKA TĀLĀK? VIŅŠ DZĒRA ŠŅABI. ĻOTI LABI,
T KAS NOTIKA TĀLĀK? VIŅŠ IEKĀPA MAŠĪNĀ...VIŅŠ BRAUCA...
T TĀLĀK?



25. BET TĀLĀK SEKOJA TUKŠUMS. BAISMĪGS TUKŠUMS, BRIESMĪGS
TUKŠUMS, ŠAUSMĪGS TUKŠUMS. GAR DRĒBES ACĪM SĀKA GRIEZ-
TIES BAIGAS VĪZIJAS. VIŅAM PAKAĻ IERODAS MILICIJA...



26. VIŅU APCIETINA... AIZVED... PROKURORS VIŅU PRATINA.
TIESA... PILNA ZĀLE AR PAZĪSTAMIEM CILVĒKIEM... UN VISI VIŅI
DRAŅĶI TĀDI, RĀDA AR PIRKSTIEM UZ DRĒBI... SKAN SAUCIENI
„SLEPKAVA!”... CIETUMA KAMERA... RESTES... AIZ RESTĒM LIDC
MELNI KRAUKĻI... VIENAM KRAUKLIM IR TIEŠI TĀDS KNĀBIS KĀ
VETERINĀRFELDŠERIM ČIEKURAM...
STOP! KĀPĒC DRĒBE PĒKŠŅI IEDOMĀJĀS VETERINĀRFELDŠER
ČIEKURU? KĀPĒC TIEŠI VIŅU, NEVIS, SACĪSIM, JAPĀNAS ĶEIZARU
TAS JAU KAUT KO NOZĪMĒJA, TAS BIJA PIRMAIS PIETURAS PUNKTS
TRAGĒDIJAS NOSKAIDROŠANĀ. ČIEKURS, ČIEKURS...



27. KĀMĒR DRĒBE PAR VIŅU KONCENTRĒTI DOMĀJA, VETERINĀRFELDŠERIS
ČIEKURS KĀVĀS AR BRIESMĪGĀM GALVASSĀPĒM UN POTĒJA KOLHOZA
CŪKAS. SAVILCIS SĀPĪGU VAIGU KĀ SVĒTAIS MOCEKLIS, VIŅŠ MĒGINĀJA
CŪKAI IEDURT ADATU UN DZIESTOŠĀ BALSĪ LAMĀJĀS:

(turpinājums sekos)

DADZIS VALDĪBĀ

Līdz šim DADZIS klausījās ar lielu interesi, kā runā mūsu 100 gudrās un gudrākās galvas Saeimā, bet šoreiz, rīdzinieku pamudināts, nolēma pavieroties arī Rīgas Domē. Un lūk, ko DADZIS tur dzirdēja:

S. Dolgopolovs

Es runāšu ļoti īsi. Vecos laikos, ja nestrādāja kāda iestāde, mainīja nevis mēbeles, bet mainīja meitenes.



J. Gulbis

Kaut Dieviņš dotu, ka katru gadu būtu vēlēšanas, tad bērni un visi pārējie cilvēki arī Rīgā dzīvotu vienkārši brīnišķīgi.

J. Liepiņš

Deputātam no tā brīža, kad viņš ir pieņemts un atlaists, ir iestājies jau viņam šis mandāts, tā, ka viņam ir tiesības piedalīties domes sēdē un balsot

J. Dinevičs

Es gribēju teikt, Liepiņa kungs, ka ir skumji, kad mainoties domes priekšniekam, mainās jūsu viedoklis.

V. Kalnbērzs

Bet mums tādi aborigēni ir, kā profesors Zaķis, akademiķis Freimanis. Mums ir tādi aborigēni, nu es nezinu, kā Jānis Dinevičs.

Bet šīnī konkrētajā gadījumā, es jūtos ka es sieviešu priekšā parādā. Man tā bija tāda slikti nedarbi vai kā, kad es pārveidoju sievieti par vīrieti. Samazināju sievie- ... Jārevanšējas sieviešu priekšā.



J. Freimanis

Aksenoka kungs! Vai mēs varētu tomēr iepazīties ar Ludvika kungu? Lai viņš iznāk priekšā un pasaka pāris sakarīgus teikumus.

A. Aksenoks

Freimaņa kungs!

J. Freimanis

Tā ir! Kaķi maisā pirkt nevar. Lai viņš aiziet priekšā, parādās un kaut ko mums pasaka, ko viņš darīs.

M. Lujāns

Attiecīgi, pagāja kaut kur mēnesis, attiecīgi mans projekts bija kaut kur galīgi izčabējies un pazudis, viņš nebija ne dzirdams, ne redzams.

Tagad Rīgas dome pieņems šos saistošos noteikumus, un es iedomājos, Dāvja kungs pietaisa, nu vai atver uz savu kazino viesnīcu...

Mēs cīnāmies, bet mēs iemetam to pašu Dāvi kazino, kas ir pietiekami attīstīts bizness un kur nav tikai raustītava, kur ir normāls rulete un pārējās spēļu vietas, kur ir normāla atpūtas vieta, kur ir tie paši varietē, ir normāla bufete, ir cits jautājums.



J. Zaržeckis

Es redzēju tādu automātu, kurš vienkārši norauj kļoķi, un izbirst ārā nauda. Un viņš teica, ka tādu mums vajag mājās uzstādīt priekšnamā. Un tad, kad tev vajadzēs naudu, tu norauj kļoķi un tev būs.

A. Kalnkaziņš

Un es vienkārši domāju, ka vienkārši jāpiebalsošanas un nav ko daudz muldēt par jautājumiem.



G. Bojārs

Augsti godātais priekšsēdētāja kungs, go kolēģi, gribēju sekot Kalnkaziņa aicinājumam nenākt šeit muldēt, bet es, tomēr mani uzlādi tādi dīvaini izteikumi no dažu koalīcijas neru puses un tas ir Lujāna kungs.



D. Īvāns

Cik tad tur ir tās degošās acis un degošās dis un cik tur degošās naudas sadedzis visos šajos pasākumos.



BEZ VĀRDIEM

Dz. Melnis

DADŽA VIESIS



**VELTA SKURSTENE VISU MŪŽU IR BIJUSI
IELA HOKEJA LĪDZJUTĒJA.
TĒTĒLĀ - VELTA KĀDĀ HOKEJA SPĒLĒ,
TĒL DINAMO LAIKOS.**

Sagaidījis jauno gadu, **DADZIS** ieslīga filosofiskās pārdomās, un izdodot pēc kārtas 8. numuru, nonāca pie secinājuma: dzīve ir teātris. Un nevienam nav noslēpums - teātri, jau dzīvē, bez humora neiztikt. Lai par to rīcinātos, **DADZIS** viesojās pie iemīļotās viešu skatuves mākslinieces **VELTAS SKURSTENES** Saulkrastos un suņu apriets, bet šī sagaidīts, kopā ar viesmīlīgo namamāti un tās vīru **Visvaldi Lāci** sāka šķetināt atmiņu vedienus, kas saistīti ar interesantiem gadījumiem teātri.

Diemžēl nav iespējams aprakstīt to dzirksti un uzturam, ar kādu aktrise attēloja notikumus, un tam viņas stāstījumu vēl interesantāku padarīja viņas dialekts, kas ir kā aktrises personības poguļojums.

DADZIS: Jūs esat dzīvesprieka pilna būtne, moram Jūsu dzīvē noteikti ir ļoti liela zīme?

V.S.: Varētu teikt, ka esmu liela optimiste. Un ve man ir pierādījusi, ka reizēm pat traģiski ikumi šķiet komiski un ļoti uzjautriņoši, īpaši ojojot tos no malas.

Tā, piemēram, vēl mācoties skolā, ziemas laikā lījās pakrist uz ielas. Atsitoties pret zemi, sazu roku. Protams, ļoti sāpēja. Kritienu pamanīja nas skolasbiedrenes un piesteidzās pie manis autājumu - *Veltiņ, tu esi pakritusi?* Uz tik abdu jautājumu nepaliku atbildi parādā - *Nē, tikai ēdos atpūsties!*

DADZIS: Tad varat droši sacīt, ka humors vīcauri visai Jūsu dzīvei, ieskaitot teātri?

V.S.: Aktierim tas pat ir vajadzīgs - humora ta, vēlme kādu izjokot - tāds mazs velniņš, joku nējs, kas piešķir azartu. Un mums bija liels aktīvs, mēs ļoti milējām viens otru. Nebija tādas mas nīrgāšanās, allaž bija veselīga attieksme pret lemu. To sapratu, tikko ienācu teātri. Tieši tad

iestudējām izrādi *Nulle uzvedībā*, kur Tālvāldim Ozoliņam bija jāattēlo puisis, kas tiek izraidīts no skolas. Tas bija dramatisks un ļoti skumjš moments. Taču jokdari bija Tālvālda portfeli pieskrūvējuši pie grīdas, un brīdī, kad viņam tas bija jāpaķer un jāizskrien no klases, portfelis nebija izkustināms. Viņš to rāva un rāva, kamēr pārplēsa un aizsteidzās no klases grāmatu sliedes pavadīts. Pie durvīm viņš uzgriezta skatītājiem muguru un raustījās smieklos. Pēc tam gan viņu uzslavēja par dramatisku lomas izpildījumu. Skats patiešām bija dramatisks - lomā bija paredzēts, ka viņa varonis ļoti dusmojas un šīs dusmas vairoja neatraujamais portfelis.

Tajā pašā izrādē māžojāties arī ar imitēto Šveices sieru - kāds bija atnesis ķieģeli ar caurumiem, un mēs to padēvām pa klasi ar tekstu

- Padod tālāk - tas Šveices siers!

DADZIS: Un ko režisori teica par tāda veida pašdarbību no aktieru puses? Vai nerājās?

V.S.: Vairumā gadījumu režisori bija ļoti saprotoši. Reiz, piemēram, Jānis Kalnups atskrēja uz teātri pāris dienas pirms algas aizņemties piecus rubļus. Tieši gatavojām izrādi *Saule rāsas pilienā*, un Jānim palūdza piedalīties izrādē, - viens no epizožu aktieriem neesot ieradies. Nekas nopietns, tikai pa skatuvi ik pa brīdīm jāpārnes laukakmeņi (tie bija lieli un smagi) un jāpasaka dažas rindiņas teksta. Kalnups piekrita, un visu izrādi, citu aktieru pamudināts, nēsāja smagos akmeņus, pa brīdīm atbildēdams uz jautājumiem ar *jā*, vai *nē*. Pēc tam izrādījās, ka tādas lomas izrādē nemaz nav. Pirms tam gan bijām vienojušies ar izrādes režisori Lūciju Baumanu - viņa bija ļoti saprotoša un atļāva ērmeties, jo uz skatuves zināms azarts nāk tikai par labu.



J. Bulikinas zīmējums

DADZIS: Kā viena no aktieru interesantākajām likstām allaž ir likusies pārtiekšanās uz skatuves, vai ir gadījies kas pikants?

V.S.: O, jā, tādu gadījumu ir bijis ļoti daudz. Gunārs Stūris izrādē *Tas viss nav tik vienkāršs* citējot tekstu *Tas viss ir baltiem diegiem šūts*, vārdi šūts vietā pateica citu labskanīgu vārdu. Mēs vis iekšēji raustījāmies smieklu krampjos, bet nevar jau uz skatuves izrādīt - varbūt skatītāji pārtiekšanos nemaz nav pamanījuši. Lūcijai Baumanai kādā izrādē bija teksts: *Paldies Dievam, norima*. Nonākot no skatuves kolēģi nes viņu cauri un saka, ka viņa ir teikusi - *Paldies Dievam, nomira*. Tikai īsi pirms viņas izgājiena atzināmies, ka tas ir bijis joks.

DADZIS: Vai gadījušies interesanti gadījumi ar citiem, ar skatuvi nesaistītiem cilvēkiem, skatītājiem, garderobes tantiņām?

V.S.: Teātra bufetē strādāja kāds ebreju pāris. Ļoti interesanti un jautri cilvēki. Ar viņiem arī allaž gadījās dažādi pigori. Reiz bufetniece man vaicāja: vai izrādē *Trojas zirgs* ir tas pats *Zelta zirgs*. Un kad prasīju, kā patikusi izrāde *Princese Gundega* viņa izsaucās - *Labs izrāds - četr' starbrīž, gari starbrīž!* Labs izrāds!

DADZIS: Un kā ar jokiem ir gājis ēzelītim Ia? Ir dzirdēti gadījumi, kad pat mazi bērni pa telefonu jūs atpazīst kā ēzelīti...

V.S.: Tā leģendārā meitenīte ir Tamāras Soboļevas meitiņa Ilzīte.

Reiz Tērvetē, kur bērnus vizināja uz ēzelišu mugurām, viņa ieraugot vienu, izsaucās - *Tu esi tik mīļš un skaists gluži kā Skursteņveltiņa!* Jāpiezīmē gan, ka tas bija mazs, nodzīts un noguris ēzeli, atkritušu lūpu. Taču tas man ir bijis viens no mīļākajiem komplimentiem.

DADZIS: Kas jums pēdējā laikā līcis pašmīties visvairāk?

V.S.: Tas gan notika diezgan sen, kad dēls Kaspars vēl mācījās skolā. Zvana telefons, Lācēns (Visvaldis Lācis) pieiet pie telefona, un tur kāda meitene igni vaicā:

- Kasparu var?

Lācēns, protams, uz tādu runāšan' atbild:

- Nevar!, (Kaspars tobrīd arī nebija mājās).

Meitene atcērt - *Cements!* - un nomet klausuli. Tik konstruktīvu atbildi sen nebiju dzirdējusi!

DADZIS: Esmu pārliecināts, ka noteikti kādu dienu pievērsīšos teātrim!

Ko jūs vēlētu **DADŽA** lasītājam?

V.S.:

Dzīve zāl un dzīve lustig,
Dzīve ougst un dzīve plāš -
Dance kamēr krust i kustig,
Ziņģe kamēr āzkrit dvaš -
Un, ja neapnik tāds jād,
Roj tā caur li Jone god!

Vēslebs, mīlestēbs, skanīg dzīe jem tad pret no Alant Vie!

To, ka pirms jebkuriem svētkiem un jubilejām jāpārdzīvo klusu šausmu pārņemtas dienas, kas saistītas ar dāvanu iegādi, ir pamanījis ikviens. Taču izeja ir. Nemetiet ar vieglu roku atkritumu tvertnē reklāmas lapiņas! Tās pašas, kurās solīts plazmas televizors un satelītekārta par latu, bet jauna automašīna un mājas kinozāle vispār par velti jeb, kā krietni mazākiem burtiņiem rakstīts, – bez pirmās iemaksas. Visas šīs lietas jūs patiešām varat dabūt tūlīt pat uz nomaksu. Smalkāk izsakoties – lizingā. Tikai te ir kāds āķis. Atceraties stāstu par četriem zvēriem, kuri nepieciešami ikvienai sievietei? Nē, nē, tie nav ziemeļbrieži! Sena tautas gudriba vēsta, ka sievietei vajadzīgie zvēri ir lauva gultā, jaguārs garāžā, sudrablapsa uz pleciem un ēzēlis, kurš par to visu maksā.

Jums jau gribējās plēst matus un rēķināt, kā bankai atdot naudu par iegādāto automašīnu (apmēram Ls 10 000), plazmas televizoru (aptuveni Ls 3000), mājas kinozāli (Ls 500)? Muļķības! Meklējiet – nē, nevis sievieti, bet gan ēzēli! Dodieties pilsētas ielās vai, vēl labāk, panikuša pagasta lauku plašumos un skatieties pēc aizdomīga izskata puišiem, tautā mīļi saukta – bomzītis. Par simbolisku atlīdzību (rīta čarka, dažī lati, desmaize ar gurķi un sirsnīgi vārdi) aizņemieties bomzīša pasi. Tagad ar puisi pie rokas uz veikalu

un lizingā pērkam visu, kas iekrīt acīs, līdz dāvanu maiss ir pilns! Par šo laimes pārpilnību ligumu paraksta bomzītis. Ja nervi netur acu kontaktu ar pārdevēju, iepērkoties izmantojiet preču katalogu *Select* vai *Anttila*. Kad bomzīti par nemaksāšanu sāks meklēt policija, izrādīsies, ka no plika vīrieša



BEZ VĀRDIEM

I. Melgailis

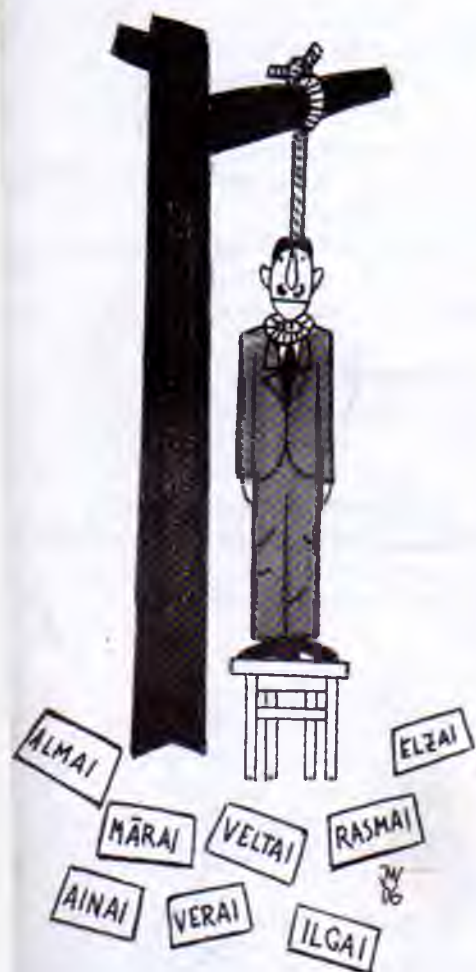
var noņemt tikai... Nu, jūs jau zināt, ko... Ja kādam ļoti vajag, bomzīti var ķert un ietupināt – vīrs par to būs tikai pateicīgs. Bet naudu gan no viņa negaidiet!

Starp citu, Kuldīgas policijas pārvaldē zina

stāstīt, ka šīs vēl ir *zicpriekšsēdētāju* maigās formā dzīve sākas tad, kad šāds jaunizceptais kļūst par SIA *Ragi un nagi* direktoru. Tāds bora nāk pretī pa ielu un lūdz policista kungam pieņemt santīmiņus, taču, kad inspektors nejauši ielūko aci Lursoft datu bāzē, izrādās, ka lūdzējs, aiz pamatīgi jāvēdina pat askētiskais policista kabīnā ir solidas firmas valdes priekšsēdētājs vai direktors, kurš pie notāra (pilnīgi likumīgi!) parakstījis dažus papīriņus. Un iepirkšanās šķitis bērnu salīdzinājumā ar tām iespējām, kas tagad pave

Starp citu, pēc tam, kad Kuldīgas rajona viens šāds *zicpriekšsēdētājs* saņēma reālu brīv atņemšanu, ēnu firmas no Kuldīgas pakļu sāka noplaukt, lai nerēģotos Valsts ieņēm dienestam un policijai acīs. Kur tās pa Pajautājiet kādam no tiem bomzīšiem, kuri Rīgas ielās! Starp viņiem jūs satiksiet ne vien vienu firmas ģenerāldirektoru – pareizāk sakot – *zicpriekšsēdētāju Funku* Latvijas variantā!

E. KUR



BEZ VĀRDIEM

I. Melgailis



R. Cinku

Jocīgi gabaliņi

Pilsētas Dome pieņēma lēmumu par kārtības ieviešanu nekārtībās.

Morgā piedzēries netaisns nozadzis nakstssargam mobilo telefonu.

Tas ir fakts, ka cilvēkus nevar atradināt no miršanas, dažus pat no dzeršanas.

Dažiem ministriem tomēr ir nelāgs ieradums – runāt patiesību.



Pirms pašam ķerties pie spalvas, DADZIS
gi pārdomāja feļetonā *Zicpriekšsēdētājs Funks*
atvijas variantā iztirzātās problēmas. No kā
asīt atbildību? Un par ko? Kuram vajadzētu šīs
problēmas komentēt?

Ja tā padomā – kādēļ gan sabiedrībai būtu jāceļ
lauksme par to, ka lizinga kompānijas ļaujas
lēti apkrāpties? Kā nekā, tā ir privātā biznesa
īva izvēle! Kas attiecas uz solidām firmām ar
omžveidīgiem vadītājiem, tad mūsu mazajā
lstiņā ir pietiekami daudz kontrolējošo struktūru,
aru pienākumos ietilpst dažādu pašmāju
cpriekšsēdētāju un jaunizcepto *Ostapu Benderu*
stīšana, ko tās vairāk vai mazāk sekmīgi veic.
isos laikos ir bijuši un būs veikli darboņi, kuri ir
ēģinājuši apiet likumu ar likumu, tātad...

Varbūt tā arī šis feļetons būtu palicis bez
omentāra, ja DADZIS neaizdomātos par
k nodrāzto un necilo vārdu pienākums.
enākums pret valsti, tautu, sabiedrību, likumu...
ārds, kuru arvien biežāk sāk nomainīt ar citu
tiesības. Tiesības uz vārda brīvību – bet kur
liek pienākums runāt patiesību? Tiesības uz
rbu – bet pienākums strādāt? Un strādāt labi?
ilvēktiesības – bet pienākums izturēties pret savu
vāko kā pret sevi pašu? Komerctiesības – bet
enākums būt godīgam, ievērot likuma prasības?
kiet, ka kļūstot par brīvas valsts brīviem pilsoņiem
n iegūstot visas brīvo cilvēku tiesības, mēs esam
zmirsuši tik ļoti kārotā vārda tiesības otro pusi,
roti – pienākums. Un daudzas no mūsu šodienas
problēmām rodas no pienākuma apziņas trūkuma.
pziņas, kuru nevar ieaudzināt ar dekrētu, likumu
i sodu palīdzību, bet kuras veidošana sākas jau
menē. Un kamēr mēs paši to neizpratīsim un
edarīsim visu, lai šo apziņu veicinātu, tikmēr
enā sabiedrības daļā valdis uzskats, ka viņai ir
esības ņemt, bet nav pienākuma dot.

Tiesa, DADZIS bija un ir optimists un pa-
ek pārliecībā, ka šī sabiedrības daļa tomēr ir
azākumā. Paliecot uz to cerībā

Jūsu DADZIS

• Statistika liecina, ka Latvijas slimnīcās ka-
• tru gadu palīdzību meklē desmitiem tūkstošu
• bērnu, visvairāk Bērnu slimnīcā Torņakalnā. Un
• galvenokārt traumu dēļ. Neticami, bet, kā pastāstīja
• šīs slimnīcas bērnu ķirurgs Lienīte Bergmane,
• vidēji gadā šeit ierodas no 18 līdz 20 tūkstošiem
• bērnu ar sasitumiem, plisumiem, lūzumiem,
• dūrumiem un tā tālāk, un tā joprojām, kas gūti
• visādos iespējamos un neiespējamos veidos.

• Kas pie tā vainīgs?
• Vecāki domā, ka vainīga iela, televīzija, skola,
• slikti draugi, nolaidīga policija, slinki sētnieki,
• vārdu sakot, visi citi, tikai ne viņi paši. Ja man
• jauts šeit izteikties maigos toņos, tā ir dziļa vecāku
• maldīšanās! Kad māmiņa atstāj verdošu tējkannu
• uz plīts malas un pati aiziet uz blakusistabu vērot
• elpu aizraujošos notikumus ar hameleoniem un to
• rotaļām, bet trīsgadīgais zeperis, ziņkāres rosīts,



• uzrauj karsto ūdeni sev uz galviņas, tad nevai-
• nosim visu pasauli, pameklēsim iemeslus tuvāk.
• Un cik nav bijis gadījumu, kad mazā, nepieskatītā
• knīpa krīt no gultiņas, krīt no ratiņiem, krīt no
• vecāku rokām? Un nokrīt – bail pat domāt, kur...

• Ļoti daudz bērnu cieš no mājdzīvniekiem,
• īpaši suņiem. Bērnu sejiņas tiek sakropļotas uz
• mūžu, un to izdara pašu istabas miluļi. Un velti
• dzīvnieku draugi apgalvo, ka mīlais runčuks vai
• suņuks bērniem nekad neuzbruks. Bez iemesla
• neuzbruks...

• Pareizi, neuzbruks. Tikai vecāki kaut kā
• piemirst mazajam, pusgadu vecajam rāpotājam
• paskaidrot, ka nav labi sunītim bakstīt ar pirkstiņu,
• un pie reizes pastāstīt metru augstajam sunītim, ka
• nevajag apvainoties uz katru sīkaļu, kura baksta ar
• pirkstiņu. Un vēl vecāki piemirst rūpīgi apdomāt
• suņu un bērnu kopā dzīvošanas veidu, pirms
• ierādīt viņiem kopēju telpu...

• Bet ko te daudz domāt! Mūsu prese to jau
• intensīvi dara bērnu vecāku vietā. Vai esat
• paskaitījuši, cik lappuses lielākās rīta avīzes
• velti suņu un kaķu fotogrāfijām, cik – bērniem?
• Rezultāti būs ļoti interesanti!

Starp citu, Bērnu klīniskajā slimnīcā ik gadu
palīdzību meklē 650 līdz 800 suņu sakostu bērnu.

Savulaik, suņu turēšanas noteikumos skaidri un
gaiši tika sacīts, ka sabiedriskās vietās šie dzīvnieki
jāved pie saites un ar uzpurni galvā... Tagad ļoti
bieži varam redzēt šādu ainu – muskulots asins
suns, protams bez uzpurnes, aiz saites velk sīciņu
meitenīti, kurai melnais milzenis būtu jāsavaldā.
Pamēģiniet meitenītei par uzpurni aizrādīt! Nē,
labāk nemēģiniet vis, jo noteikti saņemsiet lep-



nu, nicinājuma pilnu atbildi – Mans suns nekož
Un tālāk jau var notikt tas, par ko i domāt negriba
– izcelties konflikts. Melnais milzenis, nešaubīgi
tajā nepaliks vienaldzīga vērotāja lomā...

Smagi cieš bērni, braucot pa ielām ar
velosipēdiem, skrituļslidām, skrituļdēļiem. Kāpēc
viņi tur brauc? Bet kur tad lai viņi brauc?! Cik Rīga
ir šim nolūkam domātu laukumu? Vai veloceliņu?
Nu, labi, ir dažī celiņi: pie Preses nama, pie
Jūrmalas dzelzceļa līnijas, varbūt vēl kaut kur – be-



tas arī viss. Diez vai istā vieta ir arī māju pagalmi a-
lakotajām automašīnām un suņu pastaigas vietām
kuriem tāds velosipēdistis ir kā vērsim sarkana
lupata... Bet tikmēr cieš bērni – un ne jau sava
vainas dēļ!

B. KRASTINŠ

Ir dažādi cilvēki.

Vieniem smadzenes aizsargā
galvaskauss, citiem bikses,
bet vēl dažam
krūšturis.

Ak, šī falše mīlestībā...!

Ko Jūs jēdzat no jonlaik būšen
Māte notēc mētiš Mald...
Tagac citlaik, – citād jušen
Ja visapkārt mīlsteb vald...

Mētnam knap sešpadsmit,
Main viš brūdgans cit pēc cit...
Pīpe „zālit”, edzer „krut”
„Zacene” brūķe pērne rutk...

Smuk un jōter drōg bare,
Tur kā zvierbeļ pavasare...
Ja vēl „točke” dābs spirt,
Jems pa fiksam mant tik ciet...

„Drop” iet vaļe „pill un sparig”,
„Stiprines” gan miesig, garig...
Petēk notēc resnes Valds
Ķer aiz „stērbel” ciet viņš Mald...

Ab lien bēniņ ogše gult...
Tur brang nosviests lupat kōds
Nu tik jasāk mīlsteb bōdīt
Tā jo nov nekad pa dōdz

Pēc tēm priekem pagāj laiciš,
Maldens jūtes, ka nov lāb...
Dome mētiķis – kas i vainegs...?
Valbūt Valdiš...? Varbūt šnābs...?

Maldiš resns nu ka baļļ
Prō viss drōdzens – tāpat „čal”...
Mammiš brēc vo kater dien
Šitād krenķ uz vecamdien...!

Tā tam ventieš mētiņam gāj...
Blandjes riņķe – pamet māj.
Pazūds falšes drōg bars
Cōr i jōkes pāvsars...

Atsūtījis IVARS SILAZIEDS no Ventspils

NOVĒLĒJUMS PENSIONĀRAM

DZIMŠANAS DIENĀ

Ceļš tavs nevedīs vairs kalnā –
Priekšā tikai drēgnas rudens salnas,
Tik’ vējā rautas vītušas lapas,
Daži vainagi uz svaiga kapa...

Tomēr, pirms protēzes nolēmis kārt vadzi,
Nopēr uz izlasi jaunāko Dadzi!
Gars tavs ar smiekliem tad pacilāts taps,
Nebūs vairs prātā ne vecums, ne kaps!

Atsūtījis PRUNĶĒNPAPS



DADZIS atgādina – turpinās saukļu konkurss

Kā izsaukties trakos brīžos, lai
skanētu gan trāpīgi gan asprātīgi!

Līdz 1. februārim žurnāla redakcijā
(sk. 2.lpp.) gaida jūsu saukļus, un
neaizmirstiet – uz katra konkursa dar-
ba jāuzraksta devīze. Tā jāuzraksta arī
uz aizlīmētās aploksnes, bet aploksnē
pirms aizlīmēšanas jāieliek papīra
lapa ar autora vārdu, uzvārdu, adresi
un konkursa darbu. Interessantākos
noteikti apbalvosim!

Skaidrojošā vārdnīca

Apači – briļļu rāmis
Ķiselis – pieticīgs loms
Apķērigs – cilvēks ar garām rokām
Plānprātīgs – pragmatisks cilvēks

Atsūtījis RICHARDS VĪRS



Atsūtījis DAINIS EZERS no Sņ

Naīvie dialogi

- Es uzspīdzināju sievas mātes gāzes plīti
es esmu terorists?
- Tu esi patriots, kas iznīcinājis teroristes
materiālo bāzi!
- Tu esi saņēmis kukuļus?
- Protams. Un bez tam vairākus.
- Iekrist nevar?
- Nevar, jo par mazajiem kukuļiem es ziņo
prokuratūrai.
- Vai Rīgas domes piketā piedalījies?
- Protams!
- Vai pa muguru ar steku nedabūji?
- Nē. Bet, izmantojot apjukumu, beidzot
savam sievas brālim sadevu pa degunu.
- Kāpēc tu nesmaidi?
- Nav zobu.
- Ieliec jaunus.
- Nav par ko smaidīt.
- Stāsta, ka Jēkabsona kungs esot labs mācīt
- Vai tad viņš kādu mironi jau izvadījis?
- Jā. Nesen izvadīja Berezovska kungu no
Latvijas.
- Ko tu visu dienu vari mājās viens pats
sadarīt?
- Pīpēju un lamāju valdību.
- No tā jau nekas nebūs labāks.
- Bet sliktāk arī no tā nepaliek...

Dialogi vesti ar FRANČA JANSONA palīdzību



Atsūtījusi ARTA GARAČA no Madonas



Atsūtījis ARNIS GINTARS

DADZIS TESTĒ

RĪGA - KONTRASTU PILSĒTA



Daudzi no mums atceras kinofilmu *Briljanta roka*, kurā galvenajam varonim piedāvā lasīt lekciju *Ņujorka – kontrastu pilsēta*. Bet ar ko

sliktāka pašu galvaspilsēta – Rīga? Teiksim, Centrālā dzelzceļa stacija?

Šeit jūs varat izbaudīt gandrīz vai visu pasaules virtuvju labumus. Kūpošus, specifisku aromātu izdalošus belašus, smalkos suši, īstas itāļu picas, turku kebabu, populāro Kaukāza ragū... Ir vietas, kur jums ātri ielies *lēto sotaku*, un iestādes, kur profesionāli bārmeņi graciozi pagatavos smalku tropisko kokteiļi.

Tepat jūs varēsiet nopirkt kurpes, zeķbikses, ūti, cilindru, pat kāzu kleitu. Ja vajadzēs kaut ko nogriezt, atšūt, iestērķēt vai vienkārši iztīrīt, arī lgi nebūs jāmeklē. Gribat uzpīpēt kaljanu – lūdzu! Bet varbūt pilnai laimei jums pietrūkst Ķīnā ažota Budaš miniatūra? – viss minētais te pat pa okai! Sirdsdarbība pārāk strauja? Lūdzu! Nieka 0 santīmi, un aparāts pateiks visu! Ķermeņa emperatūru, spiedienu un to, ka ar jūsu svaru ajadzētu būt vismaz par 15 cm garākam. Tikai irms atlokāt piedurkni un paļāvīgi ievietojat roku piediena mērīšanas aparātā, nevajadzētu iepirkuma maisiņu novietot blakus uz grīdas. Var gadīties, a, ieraugot kādu citu cilvēku ar jūsu mantām rokā, ulss strauji mainīsies!

Bet kad kuņģis piepildīts, rumpis apgērbts, ņavi pazolēti un jūs vēlaties veldzēt savu dvēseli, irat iegādāties Van Goga slaveno *Saules puķu* reprodukciju. Tepat blakus neskaitāmajām spožajām sveikumu kartiņu tirdzniecības vietām, kuru mēri dažreiz nepārsniedz maza ledusskapja lielumu. Trīs tādas kartiņas – un tapetes guļamistabā ir nav jālimē! Vārdu sakot, stacijā ir ja ne pilns, d gandrīz vai pilns pakalpojumu serviss!

Atliek tikai viens nebūtisks sīkums. Ja pēkšņi tenis pamet tādu kā jaunu joku, i tev vajag kaut kur no Rīgas aukt ar vilcienu un, nedod Dievs, iz vilciena atiešanai atlikušas 10 minūtes! Tad ne ierautie 100 gramu, pats Buda nespēs palīdzēt! Jo ronu un ceļu, no kurienes jāatiet am vilcienam, tu noteikti atradīsi l, kad steigai vairs nebūs iemesla. d vilciens būs aizgājis, nesteies un turpini baudīt metropoles dāvātās izklaides. Daži grūdieni os liks saspuroties un iedaršies uz sirdsdarbību, gandrīz kā zertā ekspresso kafijas tasīte. z nākamajam vilcienam būsi vis gudrāks un acīgāks. Veicas n, kam laba atmiņa vai bērnībā ies nodarboties ar orientēšanās rtu. Kam nav bijis tādas pieres vai dotību, lai uzskicē karti. trešās puķu tirdzniecības vie-

tas, starp banku un kosmētikas veikalu, lūdzu nesajaukt, tur, kur pretī ir juvelierizstrādājumu veikals, kam blakus tirgo mobilos telefonus, piecus soļus pa kreisi, būs vieta, kur jāiet, lai nenokavētu nākamo vilcienu. Tad, kad tas viss iegaumēts, var iet pastaigāties. Protams, ir jau arī norādes ar peronu numuriem, tikai tirgošanās radītajā kņadā tās grūti pamanīt. Bet ja padomā, kāpēc vispār kaut kur jābrauc, ja viss dzīvei nepieciešamais atrodas tepat – kontrastu pilsētas centrālajā stacijā?

Centrālo dzelzceļa staciju DADŽA vārdā testēja BRĀLIS ALNIS

FAKTS

STACIJAS ĒKĀ UN TUNEĻOS

atrodas:

- 10 pārtikas preču tirdzniecības vietas
- 12 kafejnīcas
- 50 dažādu rūpniecības preču tirdzniecības vietas
- 14 dažādu pakalpojumu sniegšanas vietas
- 2 ziedu veikali
- 9 iekšzemes vilcienu kasas
- 1 starptautiskās vilcienu kases

Spriežot pēc statistikas datiem, mums ar statistiku viss ir kārtībā.

Rīts pilsētā bez šodienas



Kad gribam redzēt kaut ko labu, braucam uz izslavētām vietām tepat Latvijā. Gribam uz pilsētu ar rītdienu? Ripojam uz Ventspili! Gribam apskatīt pilsētu, kurā piedzimst vējš, esam Liepājā. Bet

kad esam no ciemiem mājās un brienam atkal savas Jelgavas izlauzītajiem nomales trotuāriem kad kārtējā garāmbraucošā mašīna nošļāc, sā no ģimja un beidzot ar zābakiem, tad saprotam ka esam atpakaļ realitātē – pilsētā bez šodienas, domās esmu to indīgi nokristijusi.

Man personīgi pietika ar pilsētas autoos. Piektdienas pēcpusdienā ar smagiem nesamajiem braucu mājās pie bērniņiem. Ceļos pēc pulkst sešiem, jo septiņos gribu nokļūt autoostā, lai tikai iegādātos biļeti, bet atstātu bagāžas glabātu arī smago somu. Ieeju bagāžas telpā, izrādās jāklapējas pie lodziņa. Jūtos kā zilīte ziemā p aizsalušas virtuves rūts. Kas to bija teicis – klauvēj un jums taps atvērts!? Šis nav tas gadījums! Garā skrienošs vīrelis uzklapē kārtīgi un uzsauc:

– Taisi vaļā un apkalpo tak cilvēku!

Kasiere paver logu, lai nošņāktu frāzi:

– Bagāžu pieņemam no astoņiem!

Tas nozīmē, ka 45 minūtes man jāgaida, l viņa pulksten astoņos vēlreiz pavērtu to maģisk lodziņu un manu smago somu ieliktu plaukt Bet es te nevaru nikt, mani gaida skolā! Tas viņ absolūti neuztrauc, rokturiem sāpīgi griežot plaukstās, velkos ar akmens smago nešļavu u darbu. Sirds smaga, taisni raudiens nāk, ka vier cilvēks var tā sacūkot šo jauki sākušos ritu!

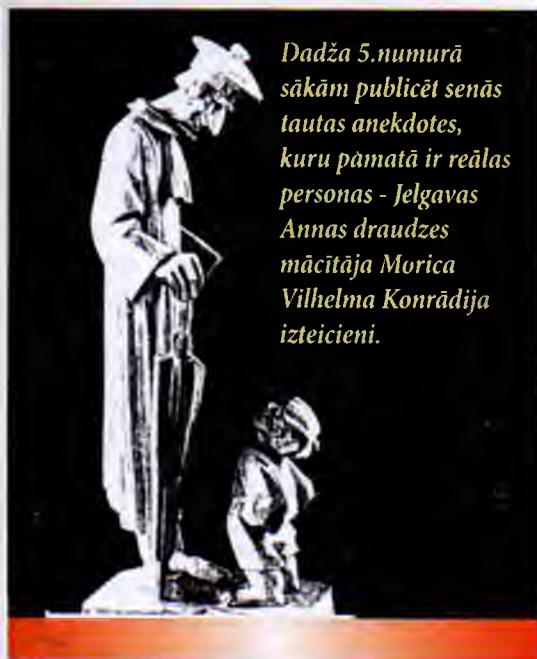
Vai esam jau Eiropā? Jā, ar visām četrām, b tā nepieejamā kundze? Kur palikuši cildenie sauk – *Viss cilvēka ērtībām! Cilvēks cilvēkam draug brālis un biedrs!*? Par to domāju, kārtējo reizi aizgulējušos dežurantu vietā slaucīdama klasi. Ka atskan zvans no pēdējās stundas, man ir tikai 2 minūtes, kurās aizskriet līdz autoostai. Grūti t saukt par skriešanu smagās somas dēļ. Starp citu šorīt viens no rokturiem notrūka... Labi, ka auto busa biļetei viens no pirmajiem numuriem. Be šoferis, tā vietā, lai sauktu pasažierus pēc biļešu numuriem, vienkārši atrauj durvis un vienaldzīg izmet:

– Visi ar biļetēm!

Tieši tāpat iedarbotos – visi, kam stipri elkoņi! Sēdvietu maz, kuri iekšā ielauzies, ieņem vietu pēc sirds patikas. Vecīši stāv kājās, purpina ierasto – kad mēs augām, tad gan tā negāja, bet šoferis ar slaidu loku izripina lielo, zilo busu no pilsētas bez šodienas uz pilsētu ar rītdienu...

Brīvdienās aizmirsīsies pāri darījumi, čakiskā ormaņa zirga sirds sajūta un pirmdienas ritā atgriezīšos kopā ar skaļiem studentiem, kuri jau autobusā mēdz skandēt saukli – *saturies, Jelgava, mēs tevi izdzersim sausu!* To, ka viņi šo solījumu tur, zinu, jo, dzīvojot mājā blakus pilsētas galvenajai ielai, biežāk par četrām reizēm naktī viņi mani nepamodina. Zinu, ka ne tāpēc vien Jelgavu dēvē arī par studentu pilsētu...





*Dadža 5.numurā
sākām publicēt senās
tautas anekdotes,
kuru pamatā ir reālas
personas - Jelgavas
Annas draudzes
mācītāja Morica
Vilhelma Konrādiņa
izteicieni.*

Anekdotes par Konrādiņu

• Konrādijs bija liels savādnieks. Vasaras laikā staigāja pa Jelgavas ielām baltās apakšbiksēs un kažokā. Ne velti viņu bija iesaukuši par stārķi. Un kā tādu Pūcišu Ģederts viņu bija uzzīmējis savā kalendārā.

Pēc kāda sprediķa Konrādijs pamāca draudzi: „Mīļā draudze, man tev kas svarīgs jāpasaka. Tas bezdievis Pūcišu Ģedus savā laikā grāmatā mani uzzīmējis par stārķi. Es tev lieku pie sirds to grāmatu nopirkt un to pasacīt arī saviem mājiniekiem. Es, ūsu gans, esmu tur izkēmots.”

Vēlāk Pūcītis atzinies, ka labāku ieteikšanu avai grāmatai viņš nevarējis vēlēt. Tanī gadā tā ikusi ātri izpirkta.



Konrādijs karikatūrā Pūcišu Ģederta kalendārā (1885.g.).

• Konrādijs lielāko mūža daļu, kā zināms, dzīvoja kā vecpuisis. To bija ņēmušas vērā meitas, un dažāda laba no tām, kurai kādreiz „nejauši” bija bērns gadījies, to nolika naktī pie Konrādiņa nama durvīm.

Vienreiz šādu gadījumu Konrādijs pastāsta draudzei, uzsākdams to ar miklainu jautājumu: „Ziniet kādu brīnumu, mīļā draudze: aunam jērs gadījies!” Kad nu draudze brīnās, acis ieplētusi, kas tas par brīnumu varētu būt, tad Konrādijs pastāsta, ka bērns nolikts pie viņa nama durvīm.

• Sestdienas vakarā mācītājs Konrādijs sēž pie galda un raksta sprediķi. Viņa brāļadēls klusām palien zem galda un, tiklīdz mācītājs sāk nopietni strādāt, sauc vairākas reizes no vietas: „Konrādij!.. Konrādij!.. Konrādij!..”

Mācītājs izbijies klausās un beidzot drebošu balsi atbild: „Runā, mans Kungs, Tavš kalps klausās!”

Nu puika vairs smiekļus nevar novaldīt. Mācītājs to ierauga un stingri soda par tādu Dieva zaimošanu.



U. Mežavilka zīmējums

Šogad, 25.janvārī, paiet 95 gadi, kopš d mis latviešu pēckara feļetona patriarhs, slave JŪLA MŪĻA tēvs, satīriķis PĒTERIS ĒTERIS – istajā vārdā KĀRLIS SAUSNĪTIS (miris 1991.gada 12.janvārī).

Pirmo reizi šo rindu autora ceļi ar Pēt Ēteri krustojās skolas gados. Tā nu sagadījās, vidusskolā mācoties, blakus rindā, no manis pa la sēdēja neliela auguma tumšmataina, ļoti apzini un centīga meitene, kuru sauca par Mārīti. Viņai būtu kāds sakars ar tautā tik populārā JŪLA MŪĻA autoru un radītāju Pēteri Ēteri – precīzā ka viņa būtu slavenā feļetonista meita, man nenā ne prātā un, ja atmiņā neviļ, to isti uzzināju til izlaiduma klasē, kad bijām sapulcējušies Mārīt mājās uz nelielām svinībām. Tā kā vēlāk, DAD strādājot par ārštata autoru, varēju ar zinām nevēribu izmest – Pēteris Ēteris? O, jā, pazīstu, nu ne! Esmu pat mājās bijis! – Ja nu nopietni – feļetonists Kārlis Sausnītis bija pazīstams visie tiem, kuri lasīja tā laika periodiku, īpaši satīrisk izdevumus – laikraksta *Padomju Jaunatne* pie kumu *Asā Slota*, DADZI, DADŽA KALENDĀR skatījās tolaik vēl tik nepierastās Latvijas televīzij pārraides. No plašā satīriķa darbu klāsta taut atmiņā visvairāk, šķiet, palicis JŪLIS MŪĻIS kopīgais Pētera Ētera un Mirdzas Ramanes radīta tēls, lai gan K. Sausnīša tālaika feļetoni, satīrisk dzejoļi un daudzi aprakstītie tipāži ir sastopami v šodien Rīgas ielās... Un tikai rets spēj pasmaidīt p: sevi, kā to spēja Kārlis Sausnītis :



Mirdzas Ramanes ilustrācijas

ELLE VAĻĀ – VECUMS NĀKI!

Sakiet, kur lai cilvēks mūk,
Kad tam vecums virsū brūk?
Gaudens paliek rumpītis
Slābans mazais pumpītis...
Un tā mute – ak tu traks –
Raujas ciet kā tabakmaks!
Kur bij skaisti zobīņi,
Tagad tukši robiņi,
Pauris, redzams, metas plīks,
Drīz tur matiņš nepalīks,
Visa galvas virsīte
Būs kā bērna dirsīte...
Arī prātiņš paliek tukšs
Jākrīt steigšus kapā – bukš!

A.RŪKĪTI.

Jaungada sagaidīšana pie Miķeļa Priecīgā

Ē. Rīdāna dižzīmējums



SARKANAIS STŪRĪTIS

No Kr. Barona Nerātnajām latvju
dainām noskatījies
A. Liepiņš



MANA BALTA MĀMULĪTE
KAS TĀ TĀDA, LABA LIETA?
VISU NAKTI TAUTU DĒLS
LŪDZ, GALVIŅU GLAUDĪDAMS.



MEITAS MANI MAZU ZĒNU
AR PUPIEM NOBADĪJA;
DIEVS DOD MAN LIELAM AUGT
GAN MEITĀM ATBADĪŠU

Reklāma:

Vai gribat, lai jūsu penis būtu par
10 centimetriem garāks?
Pērciet mūsu lineālu!

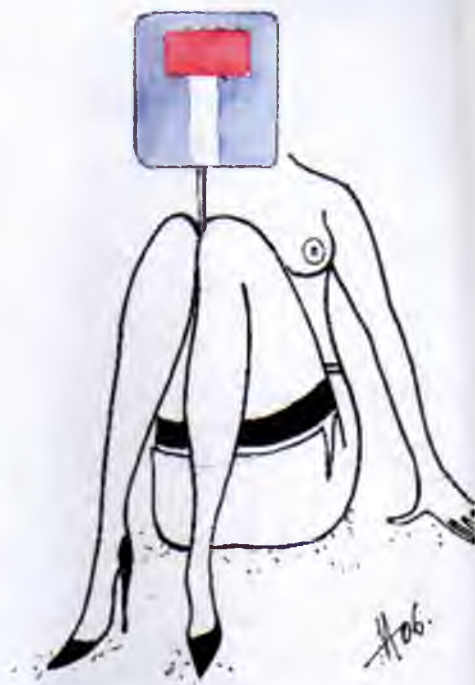
Noklausītas sarunas

Intīms temats nav svešs arī vīriem:
– Cikreiz tu precējies esi, cik šķīries?
– Sekoju modei, gaišākiem prātiem:
Piemēru ņemu no deputātiem.
Bij' Frīda par vecu, Šurka par spraunu,
Džudīte zākāja mani par aunu.
Dzīvojot kopā ar pavāri Veru,
Pārvērtos pats par hamburgeru...
– Šorīt tu sūtīji rozes Ritai,
Pēcpusdien zvērēji Felicitai...
– Sirds man dāsna. To atļauties varu:
Ne vienu vien – daudzas es laimīgas daru...
Vienīgi Robis nepamet Māli:
– Šķirti mēs tikai oficiāli.
Ja piešūt man mēģinās likuma pantu,
Uz vecenes vārda būs māja ar mantu...
– Bet ko iesāks Fricis, kurš vistālāk ticis, –
Jau sestajām laulībām pamatus licis?
– Viņš precēšot (mīla tak nenosirmo!)
Pa otram lāgam... sieviņu pirmo.

VALDIS RŪJA

BEZ VĀRDIEM

A. Muka



Seksismi

- Orgasmu iespējams arī notēlot, bet mīlestību nekad.
- Kundzīt, kad atlicis tik maz laika, draudzība nav prātā, tikai mīlestība...
- Dzīve cilvēkam tiek dāvāta tikai vienu reizi. Visbiežāk tas notiek nejauši.
- Vairums sieviešu radītas klusai ģimenes dzīvei, tikai retā – mīlestībai.
- Kāpēc sievietes skatās pornofilmās līdz galam? Viņas gaida, kad varoņi aprecēsies
- Ja vīrs bez iemesla uzdāvina ziedus, ziniet – iemesls noteikti ir...



BEZ VĀRDIEM

I. Melgailis

Lielaais Brīnumzemes šovs

Sestdienās

20:15



Esi klāt skatītāju rindās un redzi visu pirmais!

Rīgas Kinostudijā, Šmerļa ielā 3

„Brīnumzemes” ieraksti: 1. un 2. martā 13:00; 15:00 un 17:00

Zvani un piesakies: 7204410



